

KOMMUNISTISK POLITIK

Tysk atomprotest efter Fukushima-katastrofen

ATOMKRAFT - NEJ TAK!
LUK ALLE VERDENS ATOMANLÆG!

Nr. 6
15. årg.
2011
18. marts
-
1. april
Støttepris 20 kr.

Tema: Atomkatastrofe igen

Nedsmeltninger s. 2 • EU's fælles økonomiske regering s. 3 •
Palæstina i Danmark s. 4 • Våben til diktatorerne s. 5 •
Studerende : For få timer s. 8 • Thi kendes for uret! s. 9 •
OK2011: Stem NEJ s. 10 • Svanemorderen er løs s. 11 •
Atomkatastrofe igen: Nu må A-kraften væk s. 12 •
Nyliberalisme EU og US s. 14 • Interview Hama Hammami s. 16 •
Kontrarevolution: Bahrain, Libyen s. 18 • Beton s. 20 •
Debat s. 22 • Venezuela: Græsrodskvindernes verdensmøde s. 24

Nedsmeltninger

KOMMUNISTISK POLITIK

Først kom jordskælvet og lagde byer og landsbyer øde, mens deres indbyggere blev begravet i ruinerne. Så fulgte tsunamien, udløst af skælvets enorme kræfter, og bar skibe, tog, huse, biler og indhold væk. Og så bredte den snigende og usynlige dræber sig, de radioaktive udslip fra et af verdens største atomkomplekser i det nordlige Japan.

Navnet Fukushima vil snart være lige så kendt som Tjernobyl og stedet lige så spøgelsesagtigt. Katastrofens fulde omfang er endnu ukendt, for ikke bare de japanske myndigheder, men også atomkraftlobbyen og deres medier over hele kloden nedtoner den. Indtil videre er det historiens næstværste atomkraftulykke, kun overgået af den russiske. Men Fukushima smelter stadig.

Hvor jordskælv og tsunamier kalder på medfølelsen, blander der sig en anden følelse rundt om i verden over atomkatastrofen: Det er vreden! Vreden over, at det utænkelige er sket igen. Vreden over løgnene fra myndigheder og atomkrafttilhængerne. Vreden over at nedtoningen af farerne. Vreden over at de privatejede Akraftværker er bygget oven på uregerlige naturkræfter og at kapitalisterne for profit har udløst en katastrofe over denne og kommende generationer.

Atomkejserne står dér i deres bare røv og uden noget andet på. I vores naboland Tyskland havde kansler Merkel givet tilladelse til at forlænge udslidte A-kraftværker i endnu en årrække. Nu lægges det på køl, mens snakken går om at lave nye sikkerhedstests og forstærke kravene. Det samme høres i naboland Sverige.

Men millioner af mennesker verden over har allerede draget deres konklusion af Tremileøen, Tjenobyl og Fukushima: Atomkraften er ikke sikker; den kan aldrig blive det; og det er ikke muligt at forhindre katastrofer. Det er der mange andre grunde til end kombinationen af uheldsvangre naturkræfter og grådig kapitalisme i Japan, hvor den plagede befolkning gennemlever et nyt atommareridt. Det har været der før: Japannerne var som bekendt de første ofre for paddehatteskyen.

Atomkraftværkerne skal afvikles, lukkes og slukkes helt. For hvert eneste a-kraftværk udgør i værste fald en global trussel. Atompolitikken må alle steder, også i vores nabolande og EU, erstattes af en alsidig politik for udviklingen af vedva-

rende og bæredygtig energi. Og lukningen af A-kraftværkerne skal startes med det samme. En millionstor bevægelse står klar til at slå for det.

Vestens politik for at holde de arabiske lande og folk i Nordafrika og Mellemøsten i evigt og ydmygt slaveri er også under hastig nedsmeltning. Folkerevolutionerne i Tunesien og Ægypten satte diktatoren på porten og er gået i gang med at ændre hele det diktatoriske system. Opstandene har spredt sig til flere militærdiktaturer, flere konge- og sheikdømmer, langt de fleste pro-vestlige skødehunde for USA.

I Libyen så de deres snit til at bruge opstanden til at komme af med den gamle fjende oberst Gadaffi og fik anbragt deres folk i spidsen for den libyske revolte. Det kom til at betyde borgerkrig, som Vesten og NATO planlægger at udvide med et folkeretsstridigt militært angreb. Hvad udfaldet bliver, står tilbage at se.

USA og Vesten gav også grønt lys til, at saudiarabiske soldater invaderede det lille naboland Bahrain, hvor et forhadet monarki er truet af folkerevolutionens enorme kræfter. Oppositionen i Bahrain betragter det som en besættelse. Men de 'vestlige demokratier' tier og vil lade de reaktionære olie konger og -kejsere drukne opstanden i blod. Det ser ud som om epicentret for de arabiske folkerevolutioner har flyttet sig over på den arabiske halvø.

Lars Løkkes regering har længe været i gang med nedsmeltningen. Nu forlader også hans rådgivere og spindoktorer ham. Så statsminister Løkke drog til USA for at sole sig og sit image i ros fra verdens mægtigste mand, som heller ikke udeblev. Danmark kæmper flot uden for sin vægtsklasse og er en model for de allierede (krigsforbrydere) i Afghanistan, erklærede krigspræsident Obama, mens Lars Løkke talte for No fly-zone og mere krig. Bag sig har Løkke ikke bare en nedsmeltet regering, men også en ufattelig dum 'opposition', som vil have stor krig straks og med det samme.

Hele det danske politiske system ser ud til at være i gang med en kernenedsmeltning. Det er langtidsskadeligt. Konsekvenserne får danskerne lov til at mærke og betale.

Redaktionen 15. marts 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 25.03.11

Euro-pagt: EU indfører en fælles økonomisk regering

EU-konstruktionen har aldrig været berømt for åbne og demokratiske beslutninger. Tværtimod er EU kendt for en uoverskuelig beslutningsproces, hvor langt det meste foregår i det skjulte. Tankerne udtænkes af storkapitalens repræsentanter i lukkede netværk, som *European Round Table of Industrialists*. Stormagterne forhandler de overordnede rammer på plads i deres lukkede netværk, som f.eks. G20. Den konkrete udformning af traktater, love og regulativer forhandles på plads i lukkede udvalg, bestående af højt betalte embedsmænd og lobbyister. Til sidst er der en skueproces med en næsten åben politisk afhandling mellem EU-parlamentet og kommissionen.

Det er nogenlunde sådan vi kender EU systemet, som et reaktionært system for håndtering af vekslende interesser og modsætninger og fælles forståelse mellem stormagter og Europas største virksomheder. Befolkningerne og arbejderklassen er den store fælles fjende.

De nyligt afholdt topmøder har til gengæld helt sprunget den åbne politiske tur gennem EU-parlamentet over. På en måned har medlemslandenes stats- og regeringschefer i samarbejde med EU-præsident Herman van Rompuy gennemført forhandlingerne omkring en ny pagt for euroen i al hemmelighed, og lagt et endeligt udkast frem til vedtagelse og øjeblikkelig ikrafttræden (!) på Det Europæiske Råds møde den 24.-25. marts. Den lille gruppe mænd og kvinder på magtens top i EU er så bange for befolkningerne, at de foretrak at droppe den demokratiske fernis.

Karakteren af den nye aftale er formelt en politisk bindende aftale, der knytter sig til vedtagelsen af en permanent krisemekanisme. Denne skal sammen med IMF og den europæiske centralbank kan yde lån mod politiske indrømmelser.

Konkret vil den nye pagt blive integreret i EU-systemerne og få virkning som om der var tale om en ny traktat, hvor de enkelte medlemslande på

den ene side ikke kan dømmes for overtrædelser, men på den anden side vil være beskyttet af krisemekanismen, hvis de ikke underligger sig det nye regelsæt.

Indholdet af det oprindelige hemmelige forslag fra Tyskland og Frankrig er stort set identisk med den aftale, der er lagt ud til vedtagelse i den nærmest kommende tid:

Nemlig etablering af en fælles økonomisk regering, hvis opgave det er at gennemføre lønnedgang, højere pensionsalder, udliciteringer, sociale nedskæringer og fælles skattepolitik.

Det er altså helt rigtigt set, når Folkebevægelsen mod EU kræver, at den nye pagt bliver sendt til folkeafstemning, fordi den reelt betyder afgivelse af økonomisk suverænitet og vil binde en hvilken som helst regering endnu mere, end det allerede er tilfældet, til at føre EU's nyliberale økonomiske politik.

Danmark, der som bekendt står uden for euro'en og bare kan afvise at være med i pagten, har (som de andre lande) fået 14 dage til at tage stilling til hvad der reelt beløber sig til en ny traktat om en fælles økonomisk politik, der går ind på en hel række områder, som hidtil har været den enkelte stats suveræne domæne.

Den 22. marts skal folketingets Europa-udvalg, der fik en ministerorientering om pagten den 14. marts tage endelig stilling til den to dage før EU-topmødet.

Signalerne fra danske politikere har skiftet karakter. Fra Løkke Rasmussens første skepsis til helhjetet opslutning, med Claus Hjort Frederiksen som over-ivrig medspiller. Før EU-møde den 12. marts var S og SF stærkt kritiske over for Euro-pagten. Men nu har piben fået en anden lyd også hos

de måske kommende regeringspartier. De er blevet omvendt og kræver blot en garanti for, at pagten ikke betyder noget for de danske arbejdsmarkedsforhold og de offentlige lønninger.

Og den garanti har de allerede fået hos Hjørt Frederiksen, der vil garantere hvad som helst, uden at det betyder noget som helst.

Hvad der står i den skræmmende traktat er derimod totalt forpligtende. Det hedder f.eks.

”For at vurdere, om lønningerne udvikler sig i overensstemmelse med produktiviteten, vil enhedslønoms-kostningerne blive overvåget over en periode, ved at der sammenlignes med udviklingen i andre lande i euroområdet og hos de vigtigste sammenlignelige handelspartnere.

Medlemslandene skal sikre foranstaltninger til at sikre en omkostningsudvikling, der er i overensstemmelse med produktiviteten, med respekt for de nationale traditioner for arbejdsmarkedsdialog og -relationer, f.eks.: gennemgang af lønfastsættelsesordningerne og om nødvendigt af graden af centralisering i forhandlingsprocessen og af indekseringsmekanismen, dog således at arbejdsmarkedets parters autonomi under de kollektive forhandlinger fastholdes.

- sikring af, at lønoverenskomster i den offentlige sektor understøtter bestræbelserne vedrørende konkurrenceevnen i den private sektor.

- yderligere åbning af beskyttede sektorer ... ” osv osv - frem til

Landenes budgetter skal i balance ved at skære i pensioner, sundhedspleje og sociale ydelser.

”• tilpasning af pensionssystemet til den nationale demografiske situation, f.eks. ved at tilpasse den faktiske pensionsalder til den forventede levetid eller ved at øge erhvervsfrekvensen

- begrænsning af førtidspensionsordninger og anvendelse af målrettede incitamenter til at ansætte ældre arbejdstagere (især i aldersgruppen over 55)”

Og så videre.

G4S stopper aktiviteter på Vestbredden

Verdens største sikkerhedskoncern, G4S, har meddelt, at selskabet vil stoppe en række af sine aktiviteter i de ulovlige bosættelser på Vestbredden. Det sker, efter at DanWatch har afsløret, at selskabet leverer sikkerhedsydelser til blandt andet checkpoints og fængsler på Vestbredden

hegnet, fængsler og politistationer på Vestbredden.

G4S har hyret juraprofessor Hjalte Rasmussen fra Københavns Universitet til at undersøge lovligheden af deres aktiviteter på Vestbredden. Han har konkluderet, at ingen af aktiviteterne strider mod international ret. Herefter har G4S sagt, at det ikke er nok kun at vurdere lovligheden – da det også er et spørgsmål om etik.

”Den juridiske vurdering er nødvendig, men ikke tilstrækkelig,” sagde Søren Lundsberg i februar til DanWatch: ”Den etiske del er det, der tager tid at diskutere både med den lokale ledelse, og den region, Israel hører til.”

Nu er selskabet altså kommet frem til, at en del af aktiviteterne strider mod deres egne etiske retningslinjer. Og G4S vil i den kommende tid arbejde på at komme ud af de pågældende kontrakter.

www.danwatch.dk

G4S skriver i en erklæring den 11. marts, at deres sikkerhedsydelser på Vestbredden ikke er i overensstemmelse med selskabets etiske politikker, selvom deres ydelser ”hverken er diskriminerende eller kontroversielle”.

”Vi har konkluderet, at vi, for at sikre at vores forretningsaktiviteter er i overensstemmelse med vores etiske forretningspolitik, vil arbejde på at komme ud af et antal kontrakter i området,” skriver juridisk direktør Søren Lundsberg.

De pågældende aktiviteter drejer sig blandt andet om servicering af sikkerhedsudstyr til checkpoints ved muren/

DanWatch: NGO-vagthund

DanWatch beskriver sig selv som en journalistisk vagthund, der sætter nye dagsordener ved at dokumentere konsekvenserne af danske og multinationale virksomheders investeringer, indkøb, handel og produktion i udlandet.

Det er organisationens primære formål at sætte fokus på udnyttelse af arbejdskraft og naturressourcer i udlandet, herunder udviklingslande, B.R.I.C.S.-landene og øvrige lande, der huser danske arbejdspladser, inve-

steringer, produktion og handel.

Det er et samarbejde mellem en række ngo'er og ngo-lignende organisationer stiftet af Mellemfolkeligt Samvirke, WWF/Verdensnaturfonden, Folkekirkens Nødhjælp, Solhvervsfonden og Forbrugerrådet. I en såkaldt Rådgivende Forsamling indgår FN-forbundet, Svalerne, Plan, Amnesty International, Ibis og Nepenthes. Rasmus Kjeldahl, direktør i Forbrugerrådet, er formand for DanWatchs bestyrelse.

Palæstina: Danmark opgraderer diplomatisk status

Den palæstinensiske repræsentation får højnet sin status til diplomatisk mission

Præsidenten for det palæstinensiske selvstyre Mahmoud Abbas var på officielt besøg i Danmark den 8.-9. marts. På et fælles pressemøde med den palæstinensiske leder gav den danske statsminister Lars Løkke Rasmussen meddelelse om, at Danmark opgraderer den diplomatiske status for den palæstinensiske repræsentation til mission – niveauet under ambassadestatus.

Dermed fulgte Danmark i hælen på UK, der få dage forinden gjorde det samme, under stærk kritik fra Israel.

I 1988 proklamerede det palæstinensiske nationalråd oprettelsen af staten Palæstina, baseret på grænserne fra før Israels krig i 1967. Siden har mere end 110 lande, i første række arabiske, afrikanske og asiatiske anerkendt disse. I de seneste år har en lang række latin-amerikanske lande anerkendt staten Palæstina inden for disse grænser, bl.a. Argentina, Bolivia, Brasilien, Ecuador, Paraguay og Venezuela.

Det er med til at sætte EU-landene, der ikke har villet anerkende den palæstinensiske stat, under pres. Norge – ikke medlem af EU – gav et symbolsk signal ved at hæve den diplomatiske status til mission, derefter fulgte Irland, Frankrig, Spanien, Portugal og altså senest UK og Danmark.

Når de to sidstnævnte tætte allierede

med USA dermed anerkender det palæstinensiske er det utvivlsomt klarlagt af med denne, og også et signal i splittelsen mellem det palæstinensiske selvstyre på Vestbredden og det Hamas-styrede Gaza.

Den 15. marts gik hundredtusinder palæstinensere på gaden under parolen 'Folket vil se en ende på splittelsen' - mellem Hamas og PLO - for at få genskabt en bred palæstinensisk enhed.

Danmark hjælper diktatorerne til våben

Af Tom Vilmer Paamand, fred.dk

Når piraterne angriber, er der ofte masser af våben på danske skibe, men de ligger i lastrummets containere

Tom Paamand - journalist og mangeårig redaktør af fred.dk

Danske virksomheder bevæbnede Saddam Hussein, og byggede også granatfabrikker og militærbaser for andre af Mellemøstens diktatorer, som fik deres kampvogne, ammunition og Kalashnikov-rifler leveret med danske skibe. Og våbenfabrikkerne kunne lige nå at få fyldt ordrebøgerne, inden Mellemøstens pladser igen blev fyldt af protester mod diktatorerne.

Den 24. februar 2011 sluttede regionens største våbenmesse, IDEX, The International Defence Exhibition and Conference. Messen blev igen i år holdt i De Forenede Arabiske Emirater, hvor generaler fra Mellemøsten og Nordafrika kunne se på det nyeste militærgrej i flotte opvisninger til lands, til vands og i luften.

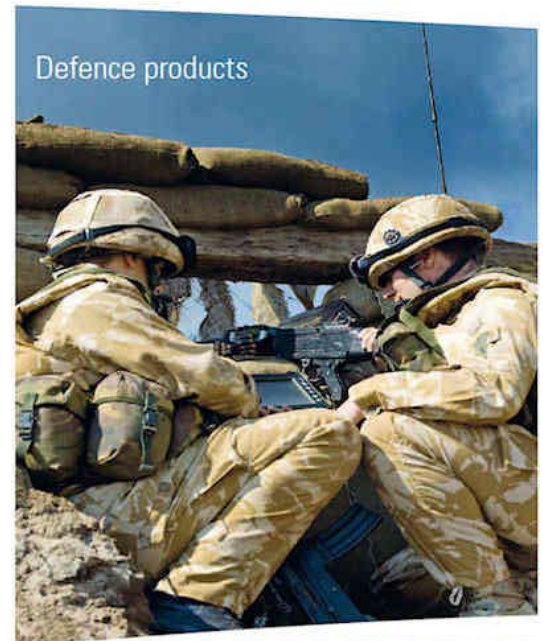
Fra Danmark udstillede Composhield, Covidence, Seqtor og Systematic, der alle er fra Østjylland, samt Metrik Simulation og Reson fra Nordsjælland. Composhield producerer beskyttelsesplader til militære køretøjer. Covidence har specialiseret sig i bittesmå overvågningskameraer. Metrik Simulation designer 3D-simulatorer til syntetiske træningsmiljøer. Reson udvikler sonarudstyr til krigsskibe og ubåde. Seqtor udvikler elektronisk overvågningsudstyr. Systematic er militære softwareløsninger og overvågningsudstyr.

Overvågningsudstyr er i høj kurs, når befolkninger skal holdes nede, og danskere er dygtige til kontrol og overvågning. Tidligere chefpolitiinspektør Kai Vittrup var chef for diverse humanitære politimissioner i Afghanistan, Kosovo og Sudan. Nu arbejder han med grænsekontrol for Saudi-Arabien, ansat af det private sikkerhedsfirma EADS.

Granater til Gaddafi

USA giver fortsat våbenstøtte for milliarder til Egypten, Saudi-Arabien og andre golfstater samt Israel. EU-landene har solgt effektivt, også til Gaddafi, da embargoen blev ophævet i 2004. Danmark deltog i produktionen af F-16-kampfly, og danske fabrikkers bidrag er derfor endt med de amerikanske fly i fx Bahrain, Egypten, Israel og Saudi-Arabien. Og så overtog Egypten tre gamle Hercules-transportfly fra Danmark i 2004. Tidligere fik også Saddam Husseins Irak god våbenhjælp, før USA besluttede, at diktatoren var blevet for stærk og skulle afvæbnes gennem en invasion. Inden da nåede også danske firmaer dygtigt at bevæbne Saddam Hussein for milliarder med krigsskibe og bunkers, men resten af Mellemøstens diktatorer har også fået deres del.

Danske firmaer leverer sjældent selv færdige våben, men dele, som andre sætter sammen til våben, og der er en vis kontrol med eksporten. I følge den seneste danske rapport om våbeneksport blev danske flykomponenter til Libanon afvist, selv om handelen blev søgt kanaliseret gennem Portugal. Syrien har i 2009 modtaget diverse uspecifiserede 'dual use'-produkter, altså højt specialiserede produkter, der også kan anvendes til civile formål. Tidligere er udførsel til fx Iran, Israel, Libyen, Qatar og Syrien blevet tilladt, men i 2009 blev det til afslag for Egypten, Libyen og Israel.

SYSTEMATIC

Reklame for Systematics produkter

De få afslag har ikke hindret Danmark i at opbygge en stor våbenindustri, og staten yder gerne eksporthjælp til danske firmaer, der vil finde kunder på det militære marked. Dronningens nylige besøg i Bahrain kan ses i dette lys, men tidligere besøg har haft langt mere aggressiv markedsføring, og resultatet har været indbringende. Danske firmaer har solgt alt fra militærstøvler over landminer til krigsskibe og har bygget militære bunkers, havne og flyvepladser i Mellemøsten for milliarder. Entreprenørvirksomheden Christiani & Nielsen, der har en broget fortid med arbejde både for Nazi-Tyskland og apartheidstyret i Sydafrika, var i 1979 med til at bygge en hel flådebase for Libyen.

DISA fra A.P. Møller-koncernen byggede i 80'erne støberi-anlæg til Irak og Libyen. Sådanne anlæg var meget velegnede til våbenproduktion og kostede omkring 200 millioner i den tids kroner. Det libyske i Rabta producerede granathylstre og blev opstillet klos op ad en giftgasfabrik af danske teknikere – de sidste forlod først Libyen i 1992. Anlægget blev ikke kaldt for en våbenfabrik og krævede således ikke tilladel-

Våbenskibet Leopard

ser ud fra dansk lovgivning. Det samme gælder de mange andre anlæg, som danske ingeniører og teknikere har bygget for diktatorerne. Heller ikke disse findes der samlede oversigter over.

Danske skibe satser på våben

Danmark bidrager først og fremmest med våbensejls. Tidligere til apartheidstyret i Sydafrika, så til afrikanske borgerkrige samt krigen mellem Iran og Irak. Og så til diverse oprørsbevægelser, IRA i Irland og contraerne i Nicaragua. Mange danske rederier er specialiseret i dette. Søfartsstyrelsen under Erhvervsministeriet foreslog direkte i 2000-rapporten "Etablering af økonomisk bæredygtige miljøer for den mindre skibsfart", at rederierne skulle satse på denne farlige, men indbringende niche "med en fast tilbagevendende kundekreds" til fx "nukleart gods og sprængstof".

Ikke mindst Golfkrigen i 1990-91 var meget indbringende. Danske rederier tjente en milliard dollars på at fragte våben for de allierede til Saudi-Arabien, og statsminister Poul Schlüter kunne fortælle, at det gik ufattelig godt for dansk økonomi. Da eventyret var forbi, fik A.P. Møller en stor amerikansk orden og tjente yderligere på at sælge de flittigste af sine våbenskibe til US

Navy. Konkurrenterne i DFDS, Elite Shipping og Mercandia arbejdede for englænderne og fik i stedet en million-anklage for at have oppumpet fragtraterne.

I mange år var der forsøg på at regulere våbensejls, og afsløringerne af betænkelige leverancer til alle krigens parter under og ikke mindst før Golfkrigen affødte forslag om et egentligt forbud, hvor der så af og til kunne dispenseres. Danmarks Rederiforening var imod en sådan indskrænkning i beskæftigelsesmulighederne, og fik det i første omgang stoppet. Shippingindustrien er Danmarks andenstørste eksportindustri og en af Europas største, så deres ord vejer tungt.

Pirater afslører våbenskibe

Oplysningerne om de mange våbensejls kommer som regel kun i medierne, når der er problemer med dem. Nu i januar kaprede somaliske pirater det danske fragtskib Leopard ud for Oman og bortførte besætningen. Skibet fra rederiet Shipcraft var lastet med våben og sprængstoffer. Afsenderen er sandsynligvis den svenske våbenfabrik Bofors, modtageren er fortsat uoplyst. For et år siden stod en af rederiets styrmænd af i utide på grund af sprængstofferne om bord og det farlige område, som skibet var på vej til.

Piraterne går endnu ikke direkte på jagt efter en besværlig handel med tunge våbende, men går i stedet efter de nemme vestlige gidsler om bord, hvor løsepengene er sikre. Leopard er blot den nyeste på listen over kaprede våbentransporter. 2007 blev den danske coaster Danica White angrebet ud for Afrikas Horn af somaliske pirater. Lasten ved kapringen er ukendt, men kort tid før havde skibet taget en stor last ammunition om bord. Skipsreder Jørgen Folmer havde flere gange tidligere haft episoder med sine skibe, hvor der var våben om bord.

Der ligger masser af historier om danske våbenskibe fra den fjernere fortid,

men i denne oversigt nøjes vi mest med 90'erne og frem. Tidligere var særligt Elite Shipping kendt for transport på kanten af lovgivningen. I 1991 blev det efter et piratangreb forklaret, at det angrebne fragtskib Arktis Sun var fuldt af militært udstyr til Saudi-Arabien, hvad kaptajnen kaldte for "en grim last. Jeg var glad for at blive af med den". Lasten var for det britiske forsvarsministerium.

Et israelsk firma hjalp i 1992 Iran med at indsmugle reservedele til amerikanske panserkøretøjer, men fragtbådene fra danske Maersk og J. Poulsen Shipping blev stoppet i Portugal. Svendborg Enterprise er ofte dukket op i disse sager, i 1986 med illegale våben og ammunition fra Israel til Iran, og i 1993 med Kalashnikov-rifler, sprængstoffer og ammunition til Yemen. J. Poulsen Shipping var også indblandet, da en ukendt last ammunition til Oman i 2003 blev afsløret, ved at det danske handelsskib sank.

Kampvogne til Syrien og Sudan

En større last russiske kampvogne og reservedele var i 1992 på vej til Syrien i den danske coaster Nadia J. Justitsministeriet prøvede at stoppe Nordane Shippings coaster, men blev underkendt i Byretten. Transporten blev kun offentlig, da skibet på vej fra en havn i Polen gik på grund i dansk farvand. Syrien fik leveret kampvognene, men rederiet blev senere dømt for transporten – uden straf på grund af forståelig forvirring om reglerne. Nordane Shipping sejler også gerne med radioaktivt materiale.

Som Nordane Shippings advokat forklarede: "Der foregår massevis af våbentransporter gennem danske farvande, og skulle skibene hver gang søge om tilladelse til våbenudførsel, ville ministeriet drukne i papirarbejde. Hvis man samtidig kunne få lov til at beslaglægge våbnene, som man vil i denne sag, så ville landet også drukne i kampvogne og våben."

Yemen skulle i 1994 have leveret brugte sydafrikanske våben og ammunition via Elite Shipping. Nelson Mandela stoppede handelen, blandt andet på

grund af rygter om, at slutmodtageren i virkeligheden var det lige så krigshærgede Libanon. Skibet var ejet af 900 danske anpartshavere gennem Sydbank, og rederiet Elite Shipping var sammen med J. Poulsen og A.C. Ørssleff nogle af dansk søfarts største specialister i våbentransport, kendt især fra Iran-Contra-skandalen.

I 1999 blev der fortsat sejlet med russiske kampvogne via Polen, denne gang af det danske rederi CEC Shipmanagement direkte til Sudan trods Europarådets embargo. Som direktøren forklarede, bliver "slutbrugererklæringen ikke brugt i shippingkredse". Dette dokument burde ellers regulere, at lasten ikke ender i slyngelstater. CEC Shipmanagement fragtede officiel våbnene til Yemen, men i følge besætningen losse de skibet i stedet i Sudan. En yderligere transport af kampvogne blev stoppet af PET. Skibet brændte og sank året efter under uafklarede omstændigheder.

CIA var indblandet i forsøget på at bremse dansk fragt af kampvogne til Sudan, men også i USA har danske shippingfolk haft gode forretninger kørende. En ung dansker fra rederiet Shipco Transport indrømmede i 1999 forfalskning af toldpapirer for voldsomme millionbeløb for at kunne sælge avancerede kampfly- og missildele fra USA til Iran.

Handel helt uden moral

I 2003 måtte flere europæiske lande opgive at stoppe en våbentransport til Eritrea og Somalia, som blev fragtet af det danske shippingfirma A.C. Ørssleff, med dele til kampvogne, militære køretøjer, hjelme og kikkertsigter. Skibet var i fem år blevet tilbageholdt i Holland, men stak af fra havnen og leverede alligevel udstyret til Eritrea. Danske myndigheder fastholdt, at transporten ikke overtrådte dansk lov. "Der er ingen moral i det her," forklarede A.C. Ørssleffs direktør. Eritrea var i krig med nabolandet Etiopien.

Disse eksempler på danske våbensejladser antyder kun lidt af omfanget – og Danmark er naturligvis langt fra alene på havene. Som nævnt kommer der kun en smule offentlighed på, når et eller

Den sovjetdesignede tank T-72 blev produceret i Tjekkoslaviet og andre Warschawapagt-lande

andet går helt galt, så en bare nogenlunde komplet oversigt er ikke mulig. Ingen myndigheder eller organisationer – fra Rederiforeningen over Søfartsstyrelsen til Udenrigsministeriet – fører statistik over området. Alt, hvad vi ved, er, at danske skibe ret ureguleret udfører en solid del af sådanne transporter.

Efter de mange offentlige skandaler blev der i 2004 langt om længe handlet politisk. Ikke med et generelt forbud, men i stedet med den modsatte løsning, en begrænset forbudsliste over slyngelstater. Nu er det officielt forbudt for danske skibe at transportere våben mellem udpegede grimme tredjelande. Den

aktuelle liste med 18 navne rummer flest fra omegnen af Afrikas top: Congo, Elfenbenskysten, Eritrea, Guinea, Irak(!), Iran, Libanon, Liberia, Rwanda, Sierra Leone, Somalia, Sudan og Zimbabwe.

Formanden for 3Fs afdeling for sømænd, Henrik Berlau, giver ikke meget for de nye regler og kalder fortsat Danmark for "en verdensmester i våbentransport". Listen er kun et kosmetisk hæftepladser. De nemme smuthuller er fx blot et datterselskab i udlandet, levering til et ublokeret naboland, fejlmærkede containere eller fusk med slutbruger-certifikatet – og smuthullerne bliver brugt.

Aktuelt bliver Mellemøsten rystet af folkelige oprør, og flere af "vore" diktatorer er allerede røget ned af pinden. Et dansk krigsskib ligger i området for at støtte kampen mod somaliske pirater. Diverse militære løsninger overvejes for at stoppe pirateri og for at hjælpe diktaturernes mulige overgang til mindre autoritære styreformer. En ting er klart: Danmarks rolle i området har aldrig været til befolkningernes fordel. I stedet har danske skibe og danske fabrikker oprustet diktatorerne til den kamp, der nu kræver så voldsomme døds ofre.

Offentliggjort på www.fred.dk med en hel række links. Artiklen opdateres løbende på hjemmesiden.

Nej til den nye europagt

- Hvis nogen skulle få den vanvittige idé, at Danmark skal tilslutte sig den, så kræver vi pagten sendt til folkeafstemning, siger MEP Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU

Natten til lørdag den 5. marts blev eurolandene enige om et forslag til en ny såkaldt konkurrencepagt, som skal behandles igen på EU-topmødet den 24. marts. Forslaget rummer bl.a. opfordringer til begrænsning af offent-

lige lønninger og hævelse af pensionsalderen, hvilket bl.a. LO og FTF har taget afstand til på forkant. Pagten er åben for både eurolande og EU-lande udenfor euroen. Statsminister Lars Løkke Rasmussen har ikke overraskende betegnet pagten som attraktiv.

- Det er en uacceptabel og asocial pagt, som giver EU mulighed for at fremme forringelser af lønninger og pensionsforhold. Hvis nogen skulle få den vanvittige idé, at Danmark skal tilslutte sig den, så kræver vi pagten sendt til folkeafstemning, udtaler Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

Frustrede studerende: For få timer

Stafetten kører:
Studerende på Institut for
Engelsk, Germansk og
Romansk (EnGeRom) på
Københavns Universitet
blokerede mandag den 14.
marts deres institut i
protest. Dagen efter var det
de danskstuderendes tur

Blokaden er et resultat af lang tids frustration hos de studerende over underfinansieringen af deres uddannelser. Gennem de sidste ti år er antallet af fastansatte faldet drastisk, semestrene er blevet kortere og timerne færre. Det får de studerende til at frygte for kvaliteten af deres uddannelse.

”Vi blokerer i dag af frustration over, at vores uddannelser bliver mere og mere udsultede,” siger Lars Troels Møller, der er en af initiativtagerne til blokaden.

Vi får for lidt!

En af de frustrationer, der har ført til blokaden, er de alt for få undervisningstimer på instituttet.

”De fleste af vores kandidatuddannelser har kun fire timer om ugen. Og vi har kørt med 12-ugers semestre siden 2005,” fortæller Katrine Johnsen, der studerer engelsk på kandidaten. Hun fortsætter: ”Studiet lægger op til, at man studerer på fuld tid, dvs. 37 timer om ugen. Men med fire undervisningstimer om ugen er der altså 33 timers selvstudium.”

Det står endnu slemmere til med Camilla Banfi. Hun studerer sit gymnasiesiddefag fransk på kandidaten, og udtaler: ”Jeg har svært ved at se, hvordan jeg skal kunne undervise i fransk på gymnasiet, når jeg selv kun har en times undervisning om ugen.”

Underviserne forsvinder

Foruden et lavt timetal er antallet af fastansatte undervisere på engelskstu-

diet blevet halveret i løbet af de sidste ti år. Det har medført, at undervisningsbyrden bliver fordelt på færre skuldre, og at underviserne derfor er nødt til at varetage et større emneområde.

Manglen på undervisere er på tyskfacet nået til det punkt, hvor de kandidatstuderende ikke kan forvente at modtage undervisning på kandidatniveau.

Skyldes underfinansiering af uddannelserne

De humanistiske og samfundsvidenskabelige uddannelser fik i 2009 et taxameterløft på 5.000 kr. Men det løfter det kun fra helt forskrækkeligt til dårligt, mener de studerende. Ifølge McKinsey-rapporten er der nemlig et underskud på 11.000 kr. per elev per år inden taxameterløftet. Så på trods af stigningen er der stadig langt til en egentlig forbedring.

”Vi har ikke oplevet, at de ekstra penge har gjort nogen forskel,” siger Sebastian Belmark, der studerer engelsk og sidder i studienævnet på EnGeRom. Han mener, at løftet langtfra har været nok til for alvor at hjælpe på underfinansieringen.

Sebastian Belmark fortsætter:

”Det er en falliterklæring fra politikernes side, når man underfinansierer uddannelserne, så man ikke kan tilbyde kvalificeret undervisning til alle studerende.”

”Den forskningsbaserede undervisning og et højt antal undervisningstimer er hjørnestenene i en universitetsuddannelse i verdensklasse. Både politikere og studerende er glade for den forskningsbaserede undervisning, pro-

Fotos: KP

blemet er bare, at vi får for lidt af den,” slutter Sebastian Belmark.

Foruden engelsk, fransk og tysk kan man på EnGeRom studere italiensk og spansk, men ikke længere portugisisk og nederlandsk.

Thi kendes for uret!

Af Horserød Stutthof Foreningen

Danmark er blevet et overvågnings- og kontroksamfund, hvor borgernes retssikkerhed udhules dag for dag. Det er ikke en påstand, men en realitet. Telefonselskaber og andre er ifølge terrorlovgivningen forpligtet til at gemme alle oplysninger i et år. Hermed kan PET ugenert snage i borgernes privatliv.

Et af mange elementer i den eksisterende lovgivning, hvis formål er at så angst i befolkningen for dermed at sætte en stopper for solidariteten med undertrykte og forfulgte mennesker.

550 milliarder oplysninger om telefon og internet-trafikken er i øjeblikket til rådighed for efterretningsvæsnerne – danske som udenlandske! Ifølge regeringen, justitsministeren og PET er det for at komme trusler mod 'samfundets strukturer' i forkøbet.

Sandheden er, at det, der i går var en moralsk pligt og en solidarisk handling, i dag anses som et terroristisk anslag mod staten. Derfor slæbes Horserød Stutthof Foreningen for retten anklaget efter terrorlovens §114 stk. 1 og 2.

Kort og godt: Man stoler ikke på befolkningen. Man betragter store dele af landets borgere – krigsmodstandere, fredsforkæmpere, antifascister og miljøaktivister – som systemets fjender, det er nødvendigt at have under konstant overvågning.

Med terrorloven i hånd

Med loven i hånd – terrorloven – og i demokratiets navn sættes demokratiet ud af kraft! Det er nogle af grundene til, at Horserød Stutthof Foreningen vender sig mod den eksisterende, udemokratiske terrorlovgivning – i alt væsentligt en afskrift af krigsforbryderen Bushs 'Patriot Act'.

Og det er på den baggrund, at man fra justitsministerens og rigsadvokatens side har fundet det nødvendigt at anklage vor forening – stiftet af blandt andet de overlevende fra udryddelseslejren Stutthof – for økonomisk støtte til en terrororganisation. En anklage, som har en strafamme på ti års fængsel.

Men vi har ikke støttet en terrororganisation. Vi har ydet humanitær hjælp til befolkningen i Gaza-striben – ver-

*Danske modstandsfolk = terrorister
i den tyskkontrollerede danske presse under besættelsen*

dens største ghetto med 1,5 million indbyggere – via Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP), som ikke er en terrororganisation, uanset at USA og EU har placeret dem på terrorlisterne, men som navnet siger en befrielsesbevægelse, som i dag kæmper mod den israelske besættelsesmagt, som vore kammerater kæmpede mod den nazistiske besættelsesmagt under den tyske besættelse af Danmark 1940-1945.

Sporene skræmmer

De blev for øvrigt også – skulle nogen have glemt det – kaldt terrorister af den daværende regering og deres nazistiske forbundsfæller. Navnene skifter. I går Det Tredje Rige – i dag Den Nye Verdensorden. Men politikken er den samme.

Vi anser sagen mod vor forening, Horserød Stutthof Foreningen, og foreningens formand – og andre retssager, som måtte komme, inden den nuværende terrorlovgivning er endelig fjernet, som for eksempel sagen mod Den Faglige Klub – som led i den fortsatte kamp om det danske demokrati, et demokrati, som antastes på det groveste af den nuværende lovgivning og regering.

Generalforsamlingen fastslår, at vi er modstandere af terrorisme – også statsterrorismen – men vi vil til enhver tid støtte mennesker, som kæmper for fred, frihed og national uafhængighed mod krig og undertrykkelse. Det gælder under alle forhold, og uanset at den siddende regering har en anden opfattelse.

Sluttelig skal det meddeles, at sagen mod Horserød Stutthof Foreningen og foreningens formand kommer for Københavns byret i juni – 70-året for arrestationen af de danske kommunister i 1941, deriblandt vor forenings stiftere.

Med loven i hånd – kommunistloven – blev de udleveret til deres nazistiske bødler og deporteret til udryddelseslejren Stutthof. Det var der mange, der ikke overlevede!

I 2011 er det så de sidste overlevende fra Stutthof og deres sønner og døtre i Horserød Stutthof Foreningen, som på justitsministerens befaling, og med loven i hånd – terrorloven – anklages for at have ydet humanitær hjælp til nødstedte mennesker i Gaza og dermed støttet en befrielsesorganisation, som af politiske grunde hænges ud som terrorister og derfor er på USA's og EU's terrorlister.

Vedtaget på Horserød Stutthof Foreningens generalforsamling den 5. marts 2011

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

OK2011: Stem NEJ!

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

Overenskomstforligene er et forræderi af historiske dimensioner! Accept af arbejdsgivernes angreb på løn og arbejdsforhold må stemmes ned! Knyt an til bevægelsen af kæmpende arbejdere i andre EU-lande!

Knap 900.000 offentligt ansatte er i øjeblikket ved stemmeurnerne. Deres forbundsledere afsluttede sidst i februar forhandlingerne på alle tre offentlige områder: kommuner, regioner og staten.

Alle tre forlig er katastrofalt ringe – af historiske dimensioner. Forbundslederne meldte fra starten ud, at de havde til hensigt at acceptere arbejdsgivernes betingelser, hvilket blandt andet inkluderede, at de offentlige arbejdere skulle efterbetale for 'megen' udbetalt løn, på trods af at man for de flestes vedkommende i den treårige overenskomstperiode ikke havde dækning for reallønnen.

Desuden anerkendte forhandlerne, at samfundsøkonomien ikke rummer mulighed for rimelige krav. Det er i realiteten at acceptere, at kapitalens krise – skabt på spekulation – skal betales af arbejderklassen.

Toppen har kapituleret

Forligene må betegnes som det mest klokkeklare forræderi i årtier. Forbundslederne fører konsekvent forræderiet helt til kanten, idet de anbefaler medlemmerne at stemme ja. For dem er der naturligvis ingen andre veje, da de med indgåelsen af forligene er spundet ind i forræderiets net.

Lederne forsøger at forsvare sig med, at de med forliget har afværget andre angreb fra de offentlige arbejdsgivers side. Korrekt er det, at arbejdsgiverne rejste krav om yderligere fleksibel arbejdstid og lokallønsordninger med flere individuelle forhandlinger.

En afværgelse af flere nedskæringer kan aldrig forsvare accept af andre angreb.

Man kan heller ikke dække sig bag påstanden om, at EU har trængt hele den europæiske arbejderklasse i defensiven. Det er simpelthen urigtigt! I Grækenland, Portugal, Spanien, Irland, Storbritannien, Frankrig og mange andre EU-lande har arbejderne taget kampskridt i brug. Der er blevet strejket

og protesteret!

Det er fagbevægelsens ansvar at knytte an til denne bevægelse.

Det tager sit afsæt i at stemme nej til disse reaktionære forlig.

En udløsning af storstrejke kan aldrig forringe overenskomstforholdene mere, end forhandlerne har gjort. Det kan kun blive bedre. Men lederne er ikke nervøse for at benytte fondenes kapital, men er også som udgangspunkt ansvarlige over for magthaverne.

I den forbindelse er det beskæmmende at høre revisionisterne hyle med de reformister, de holder hånden over. Det faglige udvalg i Kommunistisk Parti har begået en udtalelse, der for det første ikke opfordrer til at stemme nej, men i stedet bruges alt krudtet på at forklare og forsvare de faglige ledes forræderi:

"De står over for en regering, som hug- og stikfast gennemfører massive forringelser i den offentlige velfærd, som placerer regningen for den økonomiske krise i velfærdsforringelser, herunder vilkårene for de offentlige ansatte. Men der er ingen tro på blandt de offentlige ansatte, ej heller opbakning i befolk-

Ekspllosion i job med løntilskud

Kommunerne fyrer i stor stil, mens der kommer flere og flere folk med løntilskud, konstaterer FOA

På bare to år er der kommet tre gange så mange pædagogmedhjælpere i løntilskudsjob. Samtidig bliver der mindre fast personale. En meget bekymrende udvikling, mener FOA.

Kommunerne har rigtigt travlt med at erstatte normal arbejdskraft med folk i løntilskud. Det viser en opgørelse baseret på de nyeste løntal, som FOA har lavet. Fra januar 2009 til december

2010 steg antallet af pædagogmedhjælpere i løntilskud fra 1.060 til 3.026. Det svarer til en stigning på 185 procent.

"Udviklingen er meget bekymrende. Både for vores medlemmer, der risikerer at blive erstattet af billig arbejdskraft, og for børn og forældre, der vil opleve stadigt mere personale, der ikke har valgt arbejdet til," siger Mona Striib, som er næstformand i FOA.

Tallene viser også, at antallet af pædagogmedhjælpere på normale vilkår er faldet fra 35.500 i januar 2009 til 32.900 i december 2010.

"Fortsætter udviklingen, får det meget store konsekvenser. Vi må

bestemme os for, om vi vil have en offentlig sektor fyldt med underbetalte midlertidigt ansatte, der mere eller mindre er tvunget til at passe børn og gamle, eller vi vil have ansatte på ordentlige vilkår, der selv har valgt det til," siger Mona Striib.

Væksten i løntilskudsjob rammer særligt hårdt inden for FOA's områder. Cirka to ud af tre personer i løntilskud i kommuner og regioner arbejder på et FOA-område. Folk i løntilskudsjob får ikke normal løn, når de er ansat i det offentlige. De får det samme, som de ellers ville have fået på dagpenge eller kontanthjælp.

ningen til, at en storkonflikt i den nuværende situation kan ændre dette billede."

En sådan nederlagsstemning spredtes af et parti, der tager ordet 'kommunistisk' i sit navn og indskrifter 'socialisme' og 'revolution' i sit program.

Virkeligheden taler et helt andet sprog

Fogh og Løkke-regeringen har nu i et årti angrebet vores levevilkår over en bred bank! Sidste sommer halveredes dagpengeperioden. Nu skal efterlønnen fjernes – alternativt skal arbejdstiden sættes op. Skattestoppet har betydet en social massakre på tusinder af familier. De har påført os en ulovlig krig i strid med alle internationale konventioner. Mens regeringen har valgt at pålægge os byrder af deres krigsførelse, så taler forhandlingsledere om, at samfundet ikke har råd til at sikre reallønnen.

Brugerbetaling er indført og forhøjet på masser af områder, og priserne på ikke mindst fødevarer er steget voldsomt, mens de rige har fået skattelettelser og bankerne har fået pakker.

I stedet for nederlagsstemning skal en nej-kampagne sættes i perspektiv med en anden politisk retning og knytte an til kampklare og beredte bevægelser i andre EU-lande. En nej-kampagne og en storstrejke vil være den udløsning af sammenhold og protest, som situationen har brug for. Ikke mindst i en tid, hvor arabiske lande viser, hvilken kraft befolkningen rummer, når den tager sagen i egen hånd.

Selve basis for en nej-kampagne ligger lige for døren: indholdet af forligene!

Vi siger nej til:

Ingen nominel lønstigning i 2011

Alt for ringe en lønstigning i 2012

Overenskomstperioden indebærer med sikkerhed reallønsfald

Samtidig har de offentlige arbejdsgivere bebudet fyring af titusinder af ansatte i perioden

Nu er det frem i skoene: Stem NEJ!

Svanemorderen er løs

Det forlyder, at der går en svanemor-dert frit omkring i området ved de københavnske søer. Det formodes, at det er en gal mand, der tilsyneladende slår til en gang om ugen. Mønsteret tyder på, at det er et menneske, der står bag drabet på de ellers sunde og for årstiden fede fugle.

Således blev Danmarks befolkning orienteret i nat og morgenradioaviserne den 4. marts 2011. Den spændende historie blev naturligvis flittigt omtalt på fremtrædende spalteplass i minimum Berlingske Tidende, Politiken og gratisavisene Metro, 24 Timer og Urban. Nyheden optrådte nødvendigvis også på pressens hjemmesider. Foretager vi et hurtigt træk til Sydamerika, ville vi få døgn forinden kunne opleve, at en colombianer sparker til en ugle, med dødelig udgang. For uglen, forstås! Billederne suppleret med nøgtern omtale af hændelsen står alene. De taler for sig selv. Det er unødvendigt at kommentere på begivenheden. Forargelsen og den efterfølgende fordømmelse er vakt.

Nøjagtig på samme tidspunkt og på samme kontinent kører en bilist i en brasiliansk millionby med høj hastighed direkte ind i en cykel demonstration. 40 mennesker kvæstes. Bilisten forsvarede sig med, at han følte sig truet på livet af cyklisterne. Det vides ikke, hvorvidt der var nogen, der omkom.

De to sidste hændelser plantes side om side. Man sporer næsten, at sympatien for uglen er større end cyklisterne. De er vel mennesker og kunne have valgt ikke at være det forkerte sted på det forkerte tidspunkt?

Man kan hævde, at vores frie presse har lagt op til en spændende debat på arbejdspladsen.

Historien med svanemordene adskiller sig deri, at den i pressen er betydeligt mere tyngende og fremhævet, men i dette tilfælde træder nødvendighedens lov sig igennem: *Det er sket i Danmark!* Såfremt vi i frokoststuen skulle gå i stå i den første diskussion, er den næste åbnet:

Hvor mange svaners liv i Danmark går der på 40 kvæstede cyklister i

Brasilien?

I de samme dage træder en indvandrer fra Kosova op i en bus i Frankfurts lufthavn. Bussen er fyldt med amerikanske soldater, som er på vej til Afghanistan. Han ombringer livet på mindst to soldater, inden sikkerhedsvagterne dræber ham. Medierne følger kort op på historien med spørgsmålet om, hvorvidt det var en terrorhandling. Muligheden for, at det kunne skyldes andet, blev lukket ned, idet historien blev dysset ned kort efter.

Hændelsen kunne selvfølgelig aflede den ubehagelige situation, at krigsmodstanden i de hærgede områder Irak, Afghanistan og for den sags skyld eks-Jugoslavien kan brede sig til de krigsførende parters hjemlande – uden den mindste berøring til den ti

år gamle propaganda om terror. Samtidig raser revolterne i Nordafrika – fra Marokko ved Atlanterhavet i vest til Egypten ved Gaza i øst – og på Den Arabiske Halvø. De har et sådant omfang og dybde, at det ikke kan overhøres, hvorfor virkeligheden må bearbejdes.

Det har ganske vist sine vanskeligheder i betragtning af, at det danske kongehus med regering og folketingets opbakning uddeler elefantorden til kongen af Bahrain:

Han er da en meget hyggelig fætter med respekt for sit folk, mener dronning Margrethe.

Få timer efter slakter den hyggelige fætter titusinder af sit folk. Den historie affødte en del tømmermænd for vores hjemlige establishment.

Så var det da godt, at topforhandlingerne på det offentlige område midt i en krisetid kunne indgå overenskomstforlig for en lille million arbejdere, der helt utvetydigt lod regningen for den uhemmede spekulation overgå til efterbetaling hos sosu'ere og lignende.

Døde svaner og ugler behandles måske i medierne mere redeligt og ærligt end arbejdere, krigsmodstandere og modstandskæmpere. Det kunne måske også diskuteres i Tuten?

Atomkatastrofe: Reaktorer i Fukushima ude af kontrol

Atomkraften må straks afvikles!

Af Arbeit-Zukunft

Foto fra flickr gruppen
anti-atom-kette

Efter det kraftigste jordskælv, der historisk er målt (9.0 på Richterskalaen) i det nordlige Japan, og den deraf udløste tsunami fredag den 11. marts 2011 er den nordlige ø Honshu på apokalyptisk vis lagt øde og raseret, mens vurderingerne lyder på langt over ti tusind dødsopfre.

Millioner af almindelige mennesker over hele verden føler med ofrene og viser solidaritet gennem handling på forskellige måder.

Kapitalen går over lig

Selvom alle har kendt til den *ekstreme* fare for jordskælv i denne region, blev der opført og klumpet 12 enorme atomkraftværker sammen her, der drives på privatkapitalistisk vis, med den japanske regerings billigelse og på dens opfordring.

Allerede kort efter jordskælvs- og tsunamikatastrofen regnede det med foruroligende nyheder. Der måtte slås atomalarm for det i midten liggende atomkraftværkskompleks Fukushima (1 og 2) med ti reaktorer (!!) og med en samlet ydelse på omkring seks gigawatt.

Hvad der derefter skete, er kendt i brudstykker: Søndag den 13. marts 2011 er mindst to af disse reaktorer ude af kontrol! Det har ført til en gasekspllosion, som sprængte den udvendige beklædning af reaktorbygningen helt væk og kostede 19 arbejdere på atomkraftværket livet.

Radioaktiv bestråling slipper ud. Reageringen holder stråleværdierne hemmelige, men uafhængige målinger har påvist det for længst.

Den 14. marts eksploderede også reaktorblok 3. Et amerikansk krigsskib har i Stillehavet målt stærk forhøjet stråling. Men den japanske regering påstår alligevel, at der kun er sluppet meget lidt radioaktivt materiale ud.

For de ødelagte reaktorer må kernenedsmeltning påregnes. Den japanske regering kan ikke længere bestride dette, men bestræber sig efter evne og med støtte fra de kapitalistiske medier verden over at nedtone katastrofens apokalyptiske omfang.

Og så flyver og falder reaktorblok 1 i Fukushima I fra hinanden foran alverdens tv-kameraer – for Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung (FAS) 13.3.11 *”stiger en hvid damp op”*. Var det ikke så forfærdeligt, ville det være grotesk komik.

Vistnok er reaktortrykkapslen endnu ikke sprængt. Men det betyder ikke, at man har kontrol over, hvad der går for sig. Nu vil man forsøge at nedkøle reaktorerne med havvand (!) og opblandet borsyre (giftigheden spiller ingen rolle længere).

Citat fra FAS: *”Det er et eksperiment [!], som ikke er prøvet før. Mens soldater [hvad laver de der?], maskiner og pumper slæbes ind, tumler [!] fagfolk med detaljerne i denne redningsplan.”*

Alle disse mennesker – det ved man fra Tjernobyl – arbejder ikke under livsfare! De sætter snarere direkte deres liv ind for deres medmennesker! Man må åbent stille spørgsmål ved deres overlevelseschance. I Tjernobyl kaldte man dem *’likvidatorer’*, de mennesker, som ofrede

deres liv midt i atomkatastrofen. Talløse *’likvidatorer’* er ikke overlevet.

I mellemtiden blev alle mennesker i en omkreds af 20 km omkring kernekraftværkerne beordret evakueret. Det er 120 kvadratkilometer! Men alle ved, at ingen stråling og ingen radioaktiv fallout stopper ved en sådan grænse. De officielle angivelser siger ca. 240.000 mennesker, en storby af Kiels størrelse. Rystet af jordskælv, efter tab af hus eller bolig, midt i en ødelagt verden – og atomkraftværket, som altid kaldtes sikkert, falder sammen! Men ingen af de ansvarlige i bankernes og energiselskabernes bestyrelser kan påstå, at de ikke kunne vide noget om det.

En atomkatastrofe, som kernekraftens tilhængere og trommeslagere altid har sagt ikke kunne indtræffe, udspiller sig foran vores øjne.

60.000 på gaden

Konfronteret med denne katastrofe gik 60.000 mennesker på gaden i Baden Württemberg den 12. marts. De dannede en sluttet menneskekæde mellem det på grund af sikkerhedsbrister omstridte urgamle AKW Neckarwestheim (ved Neckars løb, to reaktorer! Ejers af EnBW) og Stuttgart. Denne protestaktion var forberedt længe før den japanske katastrofe, men nu fik den en sørgelig aktualitet. Der kom flere mennesker end ventet. Hovedkrav: *”Afvikling!”* Det gav

vredt genlyd over hele den 45 kilometer lange sammenhængende menneskekæde.

Også talrige folk, som i månedsvis har bekæmpet Stuttgart 21, dette ødelæggende banegårdsprojekt i Stuttgart, deltog i menneskekæden. IG Metall havde organiseret et afsnit i Stuttgart Feuerbach. Landsformanden for DGB, Nikolaus Landgraf, talte ved afslutningsforanstaltningen på Stuttgarts slotsplads. Det er blevet til en meget bred alliance, som nu kæmper på gaden.

Lad os gøre den endnu bredere og stærkere! Også folk i bedrifterne må lægge deres kræfter i vægtskålen. Vi har alle et klart krav:

Afvikling af kernekraften med det samme! Udfasning med det samme! På ejernes bekostning!

Valg?

Vi ved at valg ikke ændrer meget, også SPD og De Grønne fører atompolitik, bare lidt mere fordækt.

Tro mod atom-mafiaen forsøger Merkel og hendes kamarilla af CDU- og FDP-atomlobbyister at spille for at vinde

tid over

for en voksende

vrede. Forløjet og hyklerisk var

Merkel og Westerwelle *’dybt berørt’*. De maner til ikke at drive partipolitik nu og ikke genoptage afviklingsdebatten. Og sukkersødt: Man må jo betænke ofrene i Japan og hjælpe de overlevende. De forsøger at berolige folk med tågede henvisninger til angiveligt nye undersøgelser af sikkerhedsstandarden i de tyske atomkraftværker. Det vil den ansvarlige minister nu holde en konference om. Men de holder benhårdt fast i den fortsatte drift af atomkraftværkerne.

Nej, fru Merkel og hr. Westerwelle! I narrer jer selv! Kravet *”Afvikling med det samme”* er ingen partipolitik.

Efter 11. marts 2011, der vil indgå i menneskehedens historie, hader millioner atomindustrien. Kritikerne af atomindustrien har i årtier advaret atomtilhængerne mod disse scenarier. Dertil behøver man ikke at være profet, nøgtern ingeniør- og fysiker-viden er tilstrækkelig. Men den må ikke være uklar af profitinteres-

ser.

Folks aktive kamp må fortsætte: I virksomhederne, hvor folk smides ud, fordi de er for dyre, hvor ydelseskraevne skærpes til det uudholdelige, på gader og pladser, overalt hvor betonen tårner sig op eller sænkes i jorden, hvor der bygges tunneler, hvor de næste megaprojekter tonses igennem mod de stadig mere kritiske mennesker.

Vi har i dag en historisk chance for med militante masseaktioner at sætte en stopper for denne kolde, beregnende og menneskeforagtende atom- og profitpolitik.

For afvikling af atomkraften!

Nedlæggelse af alle atomkraftværker!

For en bæredygtig energipolitik!

Fra Arbeit-Zukunft Online 14.marts 2011. Oversat og noget forkortet af KP. AZ er organ for Organisationen til opbygning af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland’.

Undtagelsesafstemning, kom an!

Hvis statsministeren er klar til et nederlag, er vi og mange andre parat til at give ham det, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU

Her til morgen (3. marts) fremgår det af medierne, at statsminister Lars Løkke Rasmussen åbner for en hurtig folkeafstemning om tre af de fire danske EU-undtagelser samlet – undtagelserne over euroen samt EU's militære og retslige samarbejde. Meldingen kommer i forbindelse med en ny Megafon-måling, hvor 45 pct. vil stemme ja til afskaffelse af de tre undtagelser, mens 42 pct. vil stemme nej.

- Den spinkle føring er meget lille i forhold til det forspring, ja-siden plejer at have i målinger før de folkeafstemninger, hvor et flertal stemmer nej. Og modstanden mod euroen er markant

voksende, hvilket ikke bliver mindre af, at Merkel, Rompuy og Co. med nye euro-pagter vil gribe direkte ind i finanspolitikken, løndannelsen, pensionsalderen og meget andet. Så kom bare an med en afstemning, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Løkkes problem er ikke kun, at SF fortsat er imod euroen, men også at regeringspartierne egne ungdomsorganisationer VU og KU er imod den, mens modstanden samtidig vokser markant ikke mindst i fagbevægelsen. Vi er med andre ord mange, der er parat til at give statsministeren og ja-politikerne et nederlag, hvis de ønsker en afstemning.

Ditte Staun

Retsundtagelse kan afværge ny social dumping

Den sandsynligvis kommende 'arbejder'-regering med S og SF har udmeldt, at de, hvis de kommer til roret tids nok, vil iværksætte en folkeafstemning om bl.a. Danmarks retsforbehold i EU inden nytår. Det vil og kan få mange ubehagelige konsekvenser.

Styrken ved undtagelsen viser sig med et helt aktuelt eksempel:

Allerede i juli 2010 barslede Kommissionen med et forslag til sæsonarbejderdirektiv, der har til hensigt at gøre det lettere og hurtigere at hente billig arbejdskraft uden for EU. Og allerede her hopper kæden af.

Hvori består regeringens hysteriske panik over fremtidens mangel på arbejdskraft? Vi har omkring 800.000 personer i den erhvervsaktive alder i Danmark udenfor arbejdsmarkedet. Der står millioner i Østeuropa og i de baltiske lande og venter utålmodigt på at få lov til indrejse og arbejde i blandt andet Danmark.

Hertil kommer, at EU åbner for 'sluserne' i begrænsede perioder – altså når

monopolerne har brug for mere og billigere arbejdskraft. Ellers er Fort Europa intakt.

EU's nye direktiv vil dels forringe minimumssatserne for løn og arbejdsvilkår og dels forlænge ansættelsesperioden for sæsonarbejdere. Direktivet vil ikke alene få konsekvenser for de mange migranter, der håber at slippe fra en sultedød til en sulteløn. Det vil også få alvorlige konsekvenser for løn og arbejdsforhold i de EU-lande, som direktivet vil omfatte.

Situationen er den, at direktivet ikke automatisk vil få konsekvenser i Danmark eller på det danske arbejdsmarked. Det kan vi takke retsforbeholdet for! Med det på hånden er vi nemlig ikke bundet op på EU's fælles indvandringspolitik.

Det kan så ændres, hvis en kommende S-SF-regering får magt, som den har agt, eller at Danmark på et hvilket som helst tidspunkt indgår en parallelaftale med EU på spørgsmålet.

Svensk fagbevægelse vil stoppe EU's indblanding

Hvis EU-kommissionen får magt, som den har agt, så flyttes magten over lønudviklingen til Bruxelles. Det får store konsekvenser for den svenske model, advarer en samlet svensk fagbevægelse, som vil have sin regering til at afvise dele af lovpakken om økonomisk styring

Formændene for de tre svenske landsorganisationer – LO, TCO og Saco – råber nu vagt i gevær og advarer om den styringspakke, som kommissionen har lagt frem, og som der er lagt op til skal vedtages på topmødet 24.-25. marts.

De tre advarer mod, at EU-kommissionens forslag glider mere eller mindre ubeset igennem, fordi debatten er koncentreret om det mere vidtgående fransk-tyske forslag til en europagt.

- Ud over en strammere kontrol med medlemsstaternes finanspolitik så indebærer forslaget, at kommissionen får indflydelse over en række 'makro-økonomiske indikatorer', heriblandt lønniveauet i medlemslandene, skriver de i et debatindlæg.

Landsorganisationerne mener, at hvis forslaget vedtages, vil det få alvorlige konsekvenser for den svenske model og flytte magten over lønudviklingen til EU.

Den svenske fagbevægelse er helt på linje med Den Europæiske Faglige Sammenslutning i sin kritik af forslaget til økonomisk styring, understreger de tre.

- Konsekvensen er, at EU kan blande sig i medlemslandenes lønudvikling. Som forslaget ser ud, så får kommissionen mulighed for at pålægge medlemsstaterne at korrigere lønniveauerne. Tanken er, at europæisk konkurrenceevne i større udstrækning skal styrkes gennem lavere løn, skriver de.

De advarer om, at politikerne får

brug for et værktøj til at styre lønnen, hvis de vil "leve op til deres EU-forpligtelser".

Det kan ske på mange måder. En mulighed er at nedsætte et mæglingssinstituttet eller en anden offentlig myndighed, som får magt til at afgøre konflikter om lønnen. Det vil give staten magten over lønudviklingen, advarer de.

Fagbosserne forsikrer, at de sympatiserer med ambitionen om at stabilisere økonomien.

- Men det må ikke ske på en måde, som skader centrale mekanismer i den svenske aftalemodel. De dele af forslaget må stoppes. Vi må forsvare vores model for en selvstændig løndannelse, slutter de tre formænd.

Fagbevægelsen mod Unionen/brink

Island: 50,5 pct. nej til EU

Capacent Gallup i Island har foretaget en meningsmåling i februar som dagbladet Morgunbladid offentliggjorde i sidste uge. Målingen viser, at 50,5 pct. ikke ønsker islandsk medlemskab af EU, hvilket kun 31,4 pct. gør.

Det er en fremgang for ja-siden siden sidste islandske Gallup-måling for et år siden, hvor 60 pct. ville stemme nej, mens 24,5 pct. ville stemme ja. Men der er fortsat tale om et markant forspring på næsten 20 pct. til nej-siden.

Wisconsin, USA

Forhandlingsretten afskaffet

Protesterne har været i flere uger. 150.000 mennesker trodsede snestormen 26. februar for at deltage i "den største protestmarkering, der har været i Madison siden Vietnam-krigen". Hundreder af fagligt organiserede, fra sygeplejere til havnearbejdere, kom helt fra Los Angeles for at vise sin solidaritet.

Også i andre delstater vokser protesterne mod den reaktionære offensiv imod elementære faglige rettigheder. Ohio er blandt de stater, som har varslet, at de vil følge eksemplet fra Wisconsin.

Wisconsin var den første delstat, som anerkendte kollektiv forhandlingsret for offentligt ansatte. Det skete i 1959. Det kan også blive den første delstat, der afskaffer den, hvis ikke massemobiliseringen blandt arbejdsfolk klarer at slå angrebet tilbage.

Wisconsins republikanske guvernør Scott Walker har Ronald Reagan som forbillede. Han har længe kørt en kampagne for sit lovforslag til fagforeningsknusning og fjernelse af forhandlingsretten.

De demokratiske senatorers modtræk bestod i, at man holdt sig væk og gemte sig i nabostater, for at delstatsforsamlingen ikke skulle blive vedtagelsesdygtig. Med et teknisk kneb delte republikanerne forslaget i to og fik lovændringerne kendt gyldige.

- I løbet af 30 minutter fjernede 18 delstatssenatorer 50 års borgerrettigheder, sagde Demokraternes leder i Wisconsin, Mark Miller, til AP.

Påskuddet for offensiven er krisen og de enorme budgetunderskud, som hærger USA på både føderalt og delstatsniveau. Mindst 30 amerikanske stater og en lang række store byer er teknisk set konkurs. Regningen sendes som altid til den arbejdende befolkning via sociale nedskæringer, opsigelser - og altså fagforeningsknusning.

Fagbevægelse i defensiven

Graden af faglig organisering i USA er på et historisk lavmål. Ikke siden 1932 har den været lavere. Organisationsgraden i privatsektoren er under otte procent, mod 35 procent i den offentlige sektor.

Den største landsorganisation, AFL-

CIO, er berygtet for sine tætte bånd til både monopolkapitalen, regeringsorganer og CIA. Ledelsens gennemreformistiske retorik går mest på, at medlemmerne skal inkluderes i 'middelklassen'. Alligevel er der mange kampvillige lokale foreninger og afdelinger rundt om i delstaterne.

Et indlæg på en af AFL-CIO's blogside viser afstanden mellem grundplan og pampervælde:

"De faglige ledere elsker at fremstille faglige kampe som strid for at opretholde 'middelklassen' og dækker derved over classeskellene i dette land. For sin del fremstiller Tea Party-folkene deres kamp som en kamp for at beskytte middelklassen mod overgreb fra arbejderbevægelsen. Det, som det reelt står om, er den indbyggede klassekonflikt mellem arbejderne og deres kapitalistiske udbydere.

I det racistiske og kapitalistiske Amerika er spøgelse om den hårdt arbejdende skatteyder, som får sine lommer tømt for at finansiere 'folk, som ikke har gjort sig fortjent', længe blevet fremmanet for at rive sociale programmer, som kommer sorte mennesker, indvandrere og fattige til gode, i stykker. Nu svinger de kapitalistiske herrer stokken imod de offentligt ansattes fagforeninger. Det, der står på spil, er ikke bare disse forbunds eksistens, hvoraf mange hovedsageligt består af sorte og andre minoriteter og kvinder. Det drejer sig om selve arbejderne og de fattigstes levevilkår og om de syge og ældre, som er afhængige af de usle sociale tjenester, den kapitalistiske stat fortsat yder.

Arbejderklassen har to veje at vælge imellem. Den ene er de faglige ledernes rådende accept af, at arbejderne må yde 'ofre' for at sikre profitterne og den amerikanske kapitalismes herredømme, en linje, der kun har ført til katastrofe. Den anden er klassekampens vej, hvor arbejderklassens styrke mobiliseres for at føre de kampe, som er nødvendige mod kapitalens herrer."

Af Nettmagasinet Revolusjon

Interview med Hamma Hammami

Hamma Hammami er leder af Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti PCOT, medlem af IKMLPO og broderparti til

APK. Han har været en hovedskikkelse i modstanden mod Ben Ali-regimet i hele dets levetid

• Revolutionerne og de store demonstrationer i den arabiske verden spreder en optimistisk vind over hele verden. Hvad indebærer den bevægelse, som startede i dit land?

- Det er en stor revolution, både i de arabiske lande og andre lande i vor region. Andre folk kan tage ved lære af denne revolution. Først og fremmest har det tunesiske folk gennemført revolutionen ved egen kraft.

- I mange arabiske stater mente man, at det var umuligt at lave revolution imod diktaturer som Ben Alis uden støtte fra Frankrig, USA eller andre udenlandske kræfter. Vores folk har vist, at man kan skaffe sig af med en diktator som Ben Ali trods hans gigantiske sikkerhedsapparat.

- Desuden har det tunesiske folk gennemført revolutionen i næsten total enighed. I over en måned har man ikke hørt et eneste religiøst slagord, der havde kunnet splitte folket. Det tunesiske folk har forenet sig omkring sine demokratiske, økonomiske og sociale krav.

• For jeres vedkommende er denne her revolution ikke afsluttet. Hvorfor?

- Revolutionen er stadig i gang. Den har endnu ikke virkeliggjort vore demokratiske og sociale mål. Den har besejret en diktator, men har endnu ikke besejret diktaturet. Det politiske politi, som udgør en grund søjle for diktaturet, findes fortsat og er i øvrigt meget aktivt. Parlamentet eksisterer endnu. Et marionetparlament, eftersom du skulle godkendes af Ben Ali for at få plads der. Den midlertidige præsident står Ben Ali meget nær og er medlem af

hans parti. Regeringen styres stadig af Ben Alis premierminister, Mohammed Ghannouchi. Ministrene kommer fra samme kreds. De korrumpere de højest ansvarlige sidder endnu på deres poster.

- Forfatningen gjorde diktaturet muligt og er ikke ændret. Diktaturet vedtog et utal antidemokratiske og antisociale love for at beskytte sig selv, og de love gælder fortsat. I hænderne på den nuværende regering kan alle disse love og institutioner på ny blive anvendt mod folket. Ben Alis regime er altså stadig på plads.

- Det er derfor, den folkelige bevægelse fortsætter. Trods den nuværende regerings løfter. Vi kræver, at den nuværende regering opløses. Vi accepterer ikke den "regeringsomdannelse", som har fundet sted. Det gamle parti er ved magten: RCD (*Det Demokratisk Konstitutionelle Samlingsparti, der frem til 18. januar indgik i Socialistisk Internationale, red.*), og det bør helt opløses..

- Nej, vi kan altså ikke påstå, at revolutionen er afsluttet. Vi har endnu ikke besejret de reaktionære kræfter. De lever endnu, endskønt svækkede. Vi må fortsætte revolutionen med stor beslutsomhed, men også med en sådan taktik, at det tunesiske folks enighed bevares. En uenighed kan få meget negativ virkning på udviklingen af revolutionen, som folkene i den arabiske verden nærer så stort håb til.

• Revolutionen i Tunesien fremstilles af og til som en spontan hændelse ...

- Det er forkert. Det siges for at miscreditere og benægte den rolle, de revolutionære og progressive kræfter har spillet de senere år. Det er også en måde at sige på, at revolutionen kan afsluttes med det gamle parti ved magten, at de traditionelle politikere må genovertage ledelsen fra en bevægelse, der savner ledelse. Bevægelsen var kun spontan i den betydning, at den ikke var organiseret på nationalt niveau. Den havde ingen fælles ledelse og intet samlet program. Men det betød ikke, at den savnede bevidsthed og organisation.

- Bevidstheden er til stede. De aktive i bevægelse er frem for alt venstrefløjsaktivister, progressive, fagforenings-

kæmpere, forkæmpere for menneskerettigheder samt unge arbejdsløse med akademisk eksamen, der tilhører studenterbevægelsen. Vort parti er med. Islamisterne derimod har ikke reelt deltaget. Det er årsagen til, at der i revolutionen ikke er nogle religiøse paroler, selvom islamisterne har støttet bevægelsen politisk.

- Aktivisterne organiserede sig lynhurtigt i komiteer. Da revolutionen startede, opstod i visse byer et magtvakuum. Sammen med demokraterne opfordrede vi folk til at organisere sig. Der dannedes i byerne og regionerne "folkeforsamlinger" eller "forsamlinger til forsvar af revolutionen" og indimellem komiteer eller foreninger. Alt efter omstændighederne. Her i Tunis organiserede man sig i folkekomiteer eller kvarterkomiteer. De mest aktive i revolutionen blev udset til ledere.

- Strukturen er fortsat svag og uudviklet. Det er endnu ikke en ordentlig national ledelse. Men bid for bid udvikles disse komiteer til at diskutere situationen og fremtiden: det, folket kan gøre.

• For nogle uger siden dannedes 14. Januar-Fronten. Hvilket program og hvilke krav har den?

- Vedrørende politikken har venstrefløjen haft held til at samle sig i en front, som hedder 14. Januar-Fronten med henvisning til den dato, da Ben Ali flygtede. Venstrefløjen spiller en vigtig rolle i vort land, politisk og fagligt, blandt de unge, i kvindebevægelsen, i kampen for menneskerettigheder og inden for kulturen. Denne front har samlet sig omkring folkelige paroler og krav, som f. eks. kravet om opløsning af regeringen og det regerende parti.

- Fronten kræver også oprettelse af en provisorisk regering bestående af personer, der ikke har noget at gøre med Ben Alis regime, med hans parti, med diktaturet. Den provisoriske regerings vigtigste opgave bliver at forberede valg til en grundlovsstiftende forsamling, som skal udarbejde grundlaget, institutionerne og de vigtigste love i en demokratisk folkerepublik.

- Vi er også blevet enige om en økonomisk og social platform, da vi mener, at diktaturet var allieret med en økono-

misk og social base, et kompradorborger-skab (*et borgerskab, som beriger sig via sine forbindelser til udenlandske multinationale foretagender, red.*), som plyndrer Tunesien i samarbejde med franske, italienske, spanske, portugisiske og belgiske foretagender. Vi ønsker ikke blot politisk demokrati, men også socialt demokrati, da vi mener, at denne revolution er demokratisk, national og folkelig og bør forberede grundlæggende forandringer for hele det fremtidige tunesiske samfund.

- 14. Januar-Fronten havde sit første offentlige møde den 12. februar i Kongresspaladset i Tunis. Det blev en succes, som langt overgik vore forventninger. Mobiliseringen tog højst tre-fire dage. Over 8.000 personer deltog, og mange fik ikke plads. Vi har aldrig oplevet noget lignende.

• 11. februar dannedes en meget større komite ...

- Ja, et møde i den nationale advokatenforenings lokaler samlede repræsentanter for 28 organisationer. Næsten hele oppositionen til Ben Ali på nær to partier, der er gået ind i Ghannouchis regering. Ud over de ti organisationer i 14. Januar-Fronten var den faglige centralorganisation UGTT, det islamistiske parti Ennadha, advokat-, forfatter- og journalistforeninger, Den Tunesiske Studenterunion og flere andre dér. Alle enedes om forslaget at danne et "Nationalt råd for revolutionens forsvar".

- Platformen går ikke lige så langt som 14. Januar-Fronten, eftersom den ikke kræver opløsning af regeringen. UGTT og enkelte andre har accepteret regeringen. Men de 28 undertegnere forlanger, at "Det Nationale Råd" skal bestemme over forberedelserne til nye valg for at garantere, at de virkelig bliver demokratiske og gennemføres i total frihed. De forlanger desuden retten til at kontrollere alle regeringens beslutninger og ansættelsen af alle højere tjenestemænd. Undertegnerne opfordrer befolkningen i alle regioner og landsbyer til at danne Komiteer til Revolutionens Forsvar, og UGTT stiller alle sine lokaler til komiteernes disposition. Disse komiteer vil blive repræsenteret i Det Nationale Råd.

• I samler altså de forskellige klasser og samfundslag, som var og er i oppo-

sition til diktaturet. Denne fremgangsmåde modsvarer karakteren af denne revolution, som I kalder national og demokratisk, hvorfor?

- Fra Hannibal (general i det antikke Kartago, Tunesiens forfader, red) har Tunesien aldrig oplevet demokrati. Hverken bønderne, de små virksomheder, håndværkerne, lærerne eller arbejderne. Alle stræber frem for alt efter demokrati, ligesom arbejderne. Det må man være bevidst om.

- Vi forsøger at forene folket omkring en eneste opgave: at fjerne diktaturet. Vi forsøger at undvige alle meningsforskelle i de folkelige bevægelser, da de kan udnyttes af reaktionen. Vi er blevet enige med islamisterne og andre bevægelser om at holde enigheden ved magt og ikke strides indbyrdes.

- Men denne revolution er også national. Folk indser, at den korrumpere de borgerlige elite plyndrer landet i samvirke med de udenlandske foretagender. Disse foretagender forsøger at producere billigt for at eksportere sine produkter til egne markeder og ikke for at tilfredsstille det tunesiske samfunds behov. De europæiske landes og USA's indblanding skyldes bl.a., at man til enhver pris vil beskytte sine multinationale selskaber. Vi behøver en industrialiseringsplan, som tjener vort folks behov. Det er det, folket kræver. 14. Januar-Fronten vil opbygge en national økonomi i folkets tjeneste, hvor de vigtige og strategiske sektorer kontrolleres af staten.

• Du er talsmand for et kommunistisk parti. Hvordan er forudsætningerne, når det gælder socialismen i Tunesien?

- En socialistisk revolution står ikke på dagordenen i dag. Men som marxister mener vi, at det skal være en overgang til socialismen. Det kommer til at blive en nødvendighed, hvis vi ikke skal fanges i verdenskapitalismens net, som styres af bl.a. USA's multinationale selskaber. Det er desuden den eneste måde at gøre en ende på menneskets udsugning af mennesket. Men det er slet ikke en almen opfattelse endnu. Vi må ikke gå for hurtigt frem.

- Vi bør tænke på styrkeforholdene. Arbejderklassen er stadig uudviklet, når det gælder bevidsthed og organisation. Den kommunistiske bevægelse står stadig ganske svag i vort land, selvom den gør store fremskridt. De andre klasser er godt repræsenterede via liberale og islamistiske organisationer. Vi må ikke begå nogen fejltagelser.

- Gennem denne revolution påbegynder vi ikke desto mindre udviklingen frem mod socialisme, når det gælder økonomien. Vi er for nationalisering af de store foretagender til gavn for arbejderne; som tidligere nævnt er dette nødvendigt, for at vi skal få vor nationale uafhængighed tilbage. Vi vil ikke nationalisere for at gavne et statsborgerskab (*en klasse, der beriger sig gennem at sidde i ledelsen af staten, red.*). Arbejderklassen skal kunne styre disse foretagender på demokratisk vis.

- Men det omfatter ikke alla sektorer inden for økonomien. Vi ville skræmme de små foretagender, håndværkerne, ejerne af alle de små værksteder, der findes i det her land, vi ville ophidse dem imod revolutionen.

- Og frem for alt bør vi tænke på bønderne, som i vores land er meget svagt organiserede og politisk ubevidste. De er mere avancerede i enkelte regioner, hvor der er landbrugsarbejdere, som af og til er blevet fattige bønder. De har fået små jordlodder, men kan ikke bearbejde jorden på grund af brist på penge. De ser derfor kollektivbrug som en positiv udvej. Men der er også regioner, hvor bønderne i årtier har krævet retten til den jord, som de arbejder på, men som er konfiskeret af store kapitalister. At tale kollektiv ejendom med disse ville kun påminde dem om tyveriet af deres jord i 1960'erne.

- Ifølge vor opfattelse så kan overgangen til socialisme ske gradvis og med hensyntagen til de forskellige forudsætninger. Det handler om at bevare størst mulig enhed i folket og vente til, at folks erfaringer får dem til at indse nytten og nødvendigheden af socialismen. Der findes ikke et endegyldigt skema, men der findes et endegyldigt mål: socialismen.

Baudouin Deckers/ Solidaire
Oversat af KP efter Proletären

Ingen krav om flyforbud

Saudiarabien har invaderet Bahrain

I det store geopolitiske spil og for udfaldet af de arabiske folkerevolutioner er det lille arabiske kongedømme Bahrain af større betydning end det borgerkrigshærgede Libyen

Bahrain er med sin placering ved Den arabiske Golf over for Iran, som nabo til Saudiarabien og som hjemsted for den 5. amerikanske flåde af central betydning for den amerikanske strategi i Mellemøsten og Centralasien. De omfattende masseprotester mod det forhadte kongediktatur vil ikke gå væk på trods af reformløfter og kontante gaver. Og frygten for at folkerevolutionerne også skal nå reaktions hovedbastion Saudiarabien har vokset sig større.

Det har fået den amerikanske krigsminister Robert Gates til at gå i den danske dronnings fodspor og aflægge besøg hos Kong Hamada bin Isa Al Khalifa og sin flåde i Manama. Gates siger han opfordrede kongen til 'meget hurtige og betydelige reformer'.

To dage efter Gates' besøg besatte et tusinde saudiarabiske tropper Bahrain

med det udtrykkelige formål at kvæle protesterne mod kongen og hans styre. Situationen i Bahrain udgør angiveligt en 'sikkerhedstrussel' mod Saudiarabien, som også siger, at tropperne er sendt til nabolandet efter opfordring fra kongen og godkendt af Samarbejdsrådet for Golfen, bestående af seks arabiske lande.

Invasionen fik demonstranter til igen at strømme til Perlepladsen i protest. I en erklæring udtalte oppositionen:

"Vi betragter ankomsten af enhver soldat eller militærkøretøj til Bahrains territorium som ... en utilslørret besættelse af Kongedømmet Bahrain og som en sammensværgelse mod Bahrains ubevæbnede folk."

Erklæringen anmoder det internationale samfund om at sikre "beskyttelse af Bahrains folk mod faren for udenlandsk militærintervention."

Bahrains konge har indført tre måneders undtagelsestilstand og givet de opsupplerede bevæbnede styrker lov til at tage alle midler i brug for at slå oprøret ned.

Hverken de blodige massakrer på de demokratiske demonstranter i Bahrain

Demonstrant Bahrain søger ly for sikkerhedspoliets tåregas

eller den udenlandske militære invasion har fået USA, NATO eller EU til at kræve indgreb eller bragt et flyforbud på tale. Den saudiske besættelse af Bahrain er også Vestens militære svar til folkerevolutionen.

Ikke underligt at de imperialistiske medier fortier disse udviklinger. De har været fokuseret på det af Vesten understøttede oprør mod Gadaffi, hvis troppe nu ser ud til at have overtaget.

Larmen om indførelse af et flyveforbud – dvs. et omfattende militært angreb på Libyen – har været øredøvende. Det officielle Danmark med stats- og udenrigsministeren i spidsen har ikke holdt sig tilbage. De vil i krig mod Libyen og støttes af S og SF.

No fly-NATO-krig:

Hvad sker der i Libyen?

Af Klaus Riis

Hvad der egentlig foregår i Libyen, er uklart og har været det fra opstandens dag ét og frem til i dag, hvor den libyske hær tilsyneladende er ved at gennemføre en fremgangsrig modoffensiv mod oprørsstyrkerne i den nordøstlige del af landet, som har taget kontrol med en række oliebyer og produktionsanlæg.

Billedet i medierne var, at den libyske befolkning blev grebet af samme revolutionstrang som tunesere og ægyptere og andre arabiske folk, som har rejst sig mod social nød, arbejdsløshed, mangel på muligheder og autoritære, vestvendte regimer.

Protesterne i Benghazi og andre byer blev i de første dage fremstillet som en

storm, der snart ville nå hovedstaden Tripoli og feje Gadaffi-regimet bort, som det var sket med Ben Ali og Mubarak. Sådan er det ikke gået. I stedet befinder Libyen sig i en borgerkrig, hvor den gruppe, der har taget ledelsen af oprøret – Det nationale råd, med Gadaffis hidtidige udenrigsminister i spidsen – appellerer til FN og Vesten om militær støtte.

For ikke så mange dage siden tilbød Venezuelas præsident Hugo Chavez – med Gadaffis billigelse – at forsøge en mægling mellem regimet og oprørerne og dermed undgå en borgerkrig. Det blev fuldstændig afvist af oprørsledelsen, der følte sig sikre på sejren og på Vestens støtte hele vejen igennem.

Medierne påstod stadig, at Gadaffis fald var umiddelbart forestående. Og Hugo Chavez blev hånet som Gadaffis eneste støtte i verden.

Forslaget kunne have forhindret det blodbad, som nu er i gang. Og stoppet en militær intervention, som nu forberedes – stadig mere desperat – efter regeeringshærens fremgange. NATO har planer klar for alle eventualiteter, har generalsekretær Anders Fogh Rasmussen erklæret. Det er utvivlsomt rigtigt, men det er ikke det samme, som at invasionsplaner kan realiseres.

Lige nu fokuseres på gennemførelsen af en *no fly-zone*, som er lig med at tilintetgøre det libyske luftvåben, en vigtig

faktor i regimets modoffensiv. UK og Frankrig kræver åbent et sådant skridt, og USA arbejder mere tilsløret i den retning. For at det skal have et skær af legitimitet over sig i henhold til international lov, kræver det et mandat fra FN's sikkerhedsråd. Hvilket ikke ville gøre et angreb berettiget.

Den amerikanske krigsminister Robert Gates har erklæret: *"Lad os bare kalde en spade for en spade: En no fly-zone begynder med et angreb på Libyen for at ødelægge dets forsvar. Det er sådan, man etablerer en no fly-zone. Det er en stor operation i et stort land."*

No fly er krig. En krig fra de gamle kolonimagter mod endnu et olierigt arabisk land. Danmark har ikke endnu officielt erklæret sin stilling til et flyforbud. Det bliver, hvad de andre finder ud af.

Der tales ikke længere så meget om en 'humanitær' intervention. Maskerne falder: Nu drejer det sig om støtte til 'oprørerne', som USA og Vesten satser på. De blodige overskrifter om Gadaffis massakrer på civile er ikke blevet underbygget. Der er ikke fremvist lejesoldater i Gadaffis sold.

Det er på tide, at gøre sig klart, hvad den libyske opstand er, og hvad den ikke er.

Libyen adskiller sig med hensyn til de sociale vilkår ganske betydeligt fra Tunesien, Ægypten og andre arabiske lande. Det eksporterer ikke arbejdere, men har hundredtusinder af arbejdere fra andre lande, især i olieindustrien. På sociale indekser ligger Libyen i toppen for Afrika. Det sociale moment er altså ikke en tilsvarende stærk drivkraft som i de andre lande.

I Tunesien og Ægypten gik folkemasserne på gaden i massivt omfang. Regimerne var uden folkelig opbakning. Der var gigantiske og relativt fredelige, dødsforagtede protester, angreb på forhadte politistationer. I sidste ende gik arbejderne i strejke og kamp og sendte diktatorerne ud.

I Libyen antog opstanden meget hurtigt karakter af en væbnet militær kamp. Massedemonstrationerne udeblev i Tripoli og mange andre byer. Mange udenlandske arbejdere flygtede, men arbej-

derklassen har ikke i overvældende tal vendt sig fra Gadaffi-regimet og til oprørerne. DR's udsendte i Benghazi Thomas Ubbesen meddelte overrasket, at Gadaffi-tilhængere i Benghazi jublede på gaderne, da nyheden om regimets modoffensiv spredte sig.

Og selvom generaler, officerer og soldater fra den libyske hær har sluttet sig til oprørerne, og selvom de har vist sig i besiddelse af store mængder våben, kan de ikke hamle op mod den veludrustede hær, der ikke er gået i opløsning.

Det er med andre ord en anden type opstand end den tunesiske eller ægyptiske. Ikke den folkelige revolution, som udviklede sig og fortsat udvikler sig i disse og andre lande. Det minder mere om et væbnet kupforsøg, der er sat i værk og har forsøgt at udnytte det momentum, der blev skabt af folkerevolutionerne i de andre lande, og den eksisterende reelle utilfredshed med Gadaffis autokratiske regime.

I Tunesien ved vi, at folkerevolutionen har været forberedt i lang tid. At et marxistisk-leninistisk parti spillede en stor rolle i dens udvikling og i at få skabt et program for revolutionen, som vandt massernes opbakning. Det drejede sig ikke som ved et kup at erstatte en klike med en anden, en diktator med en ny.

Fra Libyen er der ikke kommet et politisk program, andet end at diktatoren skal væk, og der skal være 'demokrati' i stedet. Sådan hed det sig også, da den amerikanske krigskoalition gik til angreb på Irak i 2003, og Irak er ikke engang i nærheden af noget, der ligner et borgerligt demokrati.

Hvem er så oprørerne i Libyen, som på få dage skabte en hær, der gik til angreb på Gadaffi, og som valgte det gamle kongeflag som symbol? Den libyske opstand udviklede sig simpelthen for hurtigt til, at den kunne have den karakter af spontan masserevolte, som medierne fortalte.

Øjensynligt er de ledende kræfter pro-vestlige, nogle tilmed tilhængere af det afsatte monarki, suppleret med folk fra Gadaffis hierarki, der er gået over til opstanden.

Og noget tyder på, at disse kræfter, der fra starten var bakket op fra USA og Vesten, har fejlbedømt situationen. Eller

at der hele tiden har været kalkuleret med intervention og krig.

Gadaffi bliver til det latterlige ved med at gentage, at det er 'al Qaeda', han er oppe imod. Hovedoppositiongruppen i oprøret er den såkaldte Nationale Front til Libyens Frelse (FNSL), der i 2005 deltog i Den nationale konference for den libyske opposition i London og afholdt sin første nationale kongres i USA i juli 2007.

At USA, UK og NATO allerede er aktører i den libyske krise – og i selve Libyen – dokumenteres dagligt. Britiske efterretningsfolk er pågrebet i Libyen. Et samarbejde mellem den britiske ambassadør og oprørsledelsen er afsløret i form af en opsnappt telefonsamtale, som er offentliggjort på libysk tv. USA har tilsyneladende samtidig bedt det sorteste center for den arabisk reaktion – Saudi-Arabien – om at forsyne opstanden med våben og avanceret udstyr.

Muammar Gadaffi er ikke nogen revolutionær skikkelse, og hans regime kan ikke på nogen måde betragtes som en progressiv model for de arabiske lande. Han er en arabisk nationalist, men har på intet tidspunkt været konsekvent antiimperialist. Og han har til det sidste vendt sig mod de arabiske folkerevolutioner og støttet diktatorerne Ben Ali og Mubarak. Men det gør ikke, at man skal foretrække et NATO-støttet kupregime, som vil smykke sig med falske demokratiske fjer.

Borgerkrigen i Libyen handler om olie. Gennemførelsen af et flyforbud eller en intervention vil handle om olie.

Men den farlige og blodige situation, som har udviklet sig, handler også om, at USA og NATO med et regimeskifte i Libyen vil bremse og føre den arabiske revolution ind i baner, der er ufarlige for imperialismen. Borgerkrigen mellem de to sider bringer intet godt med sig.

Forhåbentlig har det libyske og de arabiske folk tilstrækkeligt med erfaring med USA, NATO og de gamle kolonimagter, til at de kan gennemskue og modsætte sig de imperialistiske planer, intriger og manøvrer.

Energi og katastrofer

Jordskælvet og den efterfølgende tsunami, der ramte Japan, har, ligesom alle store katastrofer de senere år, ledt mine tanker hen på Naomi Kleins bog ”Chokdoktrinen”. Hun tegner et grumt billede af en hensynsløs magtelite, der udnytter katastrofer og den tilstand af chok, befolkningerne befinder sig i, til at gennemføre neo-konservative omvæltninger af samfundet.

Formentlig har det noget at gøre med, at det er nemmere at trampe nogen i hovedet, når de ligger ned.

Men det er et andet træk ved kapitalismen, som er mest interessant: det private ejerskab af samfundets resurser, og især de strategiske resurser.

I Japan drejer det sig blandt andet om kernekraft. Aktieselskabet TEPCO producerer energi og leverer strøm til mere end 28 millioner. Og så ejer de kernekraftanlægget Fukushima, hvor to reaktorbbygninger er eksploderet, og alt inden for 20 km er blevet evakueret. TEPCO ejer også verdens største kernekraftanlæg. Det har været ude af drift i flere omgange, bl.a. det meste af 2003 efter

afsløringer af fusk med sikkerhedstest, og fra 2007 til 2009, efter et stort jordskælv afslørede mangler i designet for jordskælvssikring.

Den japanske seismolog, Ishibashi Katsuhiko, havde før jordskælvet i 2007 advaret om, at kravene til jordskælvsikring for kernekraftanlæg ikke levede op til virkelighedens jordskælv, men blev ignoreret af myndighederne, da de vedtog nye lovkrav. Risikoen for voldsomme jordskælv er ikke blevet mindre siden 2007. Forventningen er, at de næste 40 år vil være en periode med meget stor seismisk aktivitet.

Naturkatastrofer kan ikke undgås, og energiforsyningen til en af verdens største producenter er kompliceret at ændre. Og spørgsmålet, der banker på døren, er så, hvorfor det er aktieselskaber, der ejer og driver kernekraftanlæggene.

Japan er ikke ene om at overlade energiproduktion til A/S'erne. Det er snart et år siden, BP's boreplatform *Deepwater Horizon* eksploderede, og millioner af tønder olie strømmede ud i Den mexicanske golf. Enorme mængder af kemi-

kalier blev efterfølgende spredt ud i et forsøg på at nedbryde olien. Det mislykkedes i stor stil, og der er massiv olie- og kemikaliefurening af kystområder fra Florida til Louisiana. Befolkningen i kystområderne og arbejdere hyret til oprydning af olien er blevet syge på grund af forureningen.

Oliekatastrofen var ikke en naturkatastrofe, den var BP's skyld. Data blev fejlfortolket, og platformen eksploderede. Men fejl vil altid ske, og den egentlige katastrofe indtraf først, da ledelsen af oprydningen blev overladt til aktieselskabet BP. Det kan være meget afgørende, om man kigger i pungen, før man går i gang, eller om tankerne først fokuserer på konsekvenserne for omgivelserne.

En af de helt store myter er, at store aktieselskaber bekymrer sig om verden omkring sig. Det gør de ikke. De kigger på verden og forsøger at skabe sig den størst mulige profit. De er ikke gode, de er heller ikke onde, de er bare ligeglade.

Beton: Historier fra skurvognen

Jacob Mathiassen har begået en ualmindelig god bog, som råt for usødet giver et grundigt indblik i betonarbejdernes tilværelse på så vel som uden for arbejdspladsen

I en situation, hvor der i et årti velsagtes ikke er udgivet én bog af en dansk forfatter om arbejderklassen i skønlitterær form, så falder denne på et ualmindeligt tørt sted. Det er virkelig forløsende igen at blive ført ind i solidariteten og for den sags skyld problemerne med samme i disse cirkler.

Når Jacob Mathiassen samtidig skildrer livet med en sådan indlevelse, så vil jeg advare kommende læsere mod at begive sig til læsning, hvis ikke man har tid til at fuldføre den. Bogen er delt op i mange små afsnit og illustreret med mange billeder fra betonens konstruk-

tioner og enkelte fra skurvognen. Det giver masser af luft, hvorfor en hurtig læser vil klare bogen på omkring en håndfuld timer – eller mindre. Så frygt ikke at blive suget ind i verdenen. Lad dig rive med!

Jacob Mathiassen krydrer bogens skønlitterære afsnit med en række af konkret informativ karakter, som også understøttes af lidt statistik. Han fører læseren gennem betonarbejdernes og deres fags historie og baggrund. Det sættes i forhold til andre byggefag, hvor det skildres, at de som faggruppe har et specielt anstrengt forhold til murerne som faggruppe. Et særligt lille og spændende afsnit beriger læseren med en forståelse af monopoliseringen af danske entreprenørselskaber gennem tiden, hvilket igen sættes i forhold til store udenlandske konkurrenter, der æder sig ind på det danske marked. Sikkerheden på byggepladserne – eller rettere manglen på samme – skildres i to selvstæn-

dige afsnit. Han tager flere andre emner op til behandling af mere faglitterær karakter.

Hvis man i forventning om, at de 176 sider skulle være skønlitteratur, nu er blevet skuffet, så gør man sig selv en bjørnetjeneste. Jacob Mathiassen formår nemlig på elegant vis at få afsnittene med nøgterne oplysninger til at fungere som et spændende samspil for historierne. De underbygger i mange tilfælde forståelsen af, hvorfor gutter i et betonarbejdersjak tænker og reagerer, som de gør. På ærlig vis kryber han *helt* ind under huden i forhold til en lang række af faglige og politiske problemstillinger, der skyder op inden for branchen og på den enkelte byggeplads. Der sker ingen forskønnelse af problemerne. De bliver heller ikke fejlet ind under gulvtæppet, men afleveret i en form, hvor læseren kan sætte sig tilbage i en situation, hvor man selv kan reflektere over mulige løsninger i den enkelte

Jacob Mathiassen:
Beton – historier fra skurvognen
 Informations Forlag, 176 s., 199 kr.

situation. Man tvinges simpelthen til at tage del i historien og dens plot.

Jacob Mathiassen afdækker, at han besidder evnerne til at komme et kæmpe afsavn i møde: skildringen af arbejderklassens situation, og med prikken over i'et så giver han en retning til, hvor vi skal hen. Det kan i nogle tilfælde give anledning til nogle spændende diskussioner mellem eksempelvis revolutionære kommunister og den mere anarkistiske del af arbejderbevægelsen. Jacob betegner nemlig sig selv som anarkistisk inspireret og et 'barn' af Ungdomshuset. Det skinner også igennem i bogen, hvilket kun – i mine øjne – giver den en ekstra dimension som debatbog, hvilket han i øvrigt i sin afslutning opfordrer til.

Skulle man på falderebet komme lidt malurt i bægeret, så må det være i form af en fremadrettet kritik i håbet om, at han vil tage andre og måske større udfordringer på sine skuldre – evt. i form af roman(er). Her kan med bedre plads til rådighed bestræbes på en mere intensiv skildring af de enkelte aktører, så man i endnu større grad kommer ind under huden på historienes kombatanter.

Flemming Jensen

Revolutionært Sommertræf 2011

29. juli–3. august

Sæt et stort, rødt X i kalenderen fra fredag den 29. juli til onsdag den 3. august. De dage er der nemlig Revolutionært Sommertræf 2011 – i år på Midsjælland.

Et spøgelse går gennem Nordafrika, revolutionens spøgelse, og mens det ene folk efter det andet rejser sig mod deres tyranner, forsøger USA og EU at lave damage control i dette årtusinds hidtil største Ghost-buster-aktion.

De nordafrikanske revolutioners og folkerejsningers erfaringer er selvskevnne på programmet til årets Revolutionære Sommertræf. Det samme er selvfølgelig revolutionen i Danmark.

Klassekampen kører for fuld damp herhjemme, hvor det ene angreb efter det andet på SU, praktikpladser, dagpenge, efterløn, pension osv. bliver sat ind fra borgerskabets politikere.

Ungdommen og arbejderne står svækket, fordi deres interesseorganisationer gang på gang bliver smurt ind i det parlamentariske skuespil på Borgen. Gadens parlament, der ikke kan måles og vejes i meningsmålinger, underkendes, ligesom det gentagne gange forsøges destrueret gennem reaktionær lovgivning og politivold.

Det seneste årti har været præget af borgerskabets samlede og internationale offensiv, men også ungdommens og arbejderne, krigsmodstandernes, de socialistiske ballademageres, antifascisternes, asyl-aktivisternes, folkenes og alle mulige andres hårdnakkede kamp for en anden og bedre verden.

Revolutionært Sommertræf 2011 rejser overordnede spørgsmål som:

Hvilke erfaringer er vi blevet rigere det seneste år? Hvilken taktisk ana-

lyse skal ligge til grund for det kommende års arbejde?

Hvordan kan den revolutionære bevægelse understøtte ungdommens og arbejderne spontane og sporadiske pro-

tester, og hvordan kan den revolutionære bevægelse tage initiativer, der sætter systemet under pres?

Hvordan forestiller vi os socialismen, og hvordan får vi socialismen på den danske klassekamps dagsorden?

På Revolutionært Sommertræf vil der være kombination af teori og praksis, debatter og workshops, oplæg og oplæring, og et fokus på at forberede deltagerne på det kommende års politiske kampe.

Tilmeld dig nu!

Revolutionært Sommertræf finder sted fra d. 29 juli til d. 3 august og arrangeres i et samarbejde mellem

**Danmarks Kommunistiske
 Ungdomsforbund
 Foreningen Oktober
 og
 Arbejderpartiet Kommunisterne**

Flere oplysninger ved tilmelding

**Priser for deltagelse på
 Revolutionært Sommertræf**

Hele træffet:

Under 25 år, på overførselsindkomst: 700 kr.

Over 25 år: 900 kr.

Den indledende weekend:

Under 25 år, på overførselsindkomst: 400 kr.

Over 25 år: 500 kr.

Et enkelt døgn

Under 25 år, på overførselsindkomst: 120 kr.

Over 25 år: 150 kr.

For tilmelding eller yderligere info – kontakt via:

dku@dku99.dk

apk@apk2000.dk

Eller en af Oktobers bogbutikker

Konventionsbrud og facader

Birthe Rønn-Hornbech faldt som minister på sagen om de statsløse palæstinensere, som blev nægtet dansk statsborgerskab. VK har saboteret FN-konventioner under dække, siger Støttekredsen for flygtninge i fare

Den danske stat har med sin ratificering af de forskellige konventioner både forpligtet sig til at overholde og arbejde for at fremme menneskerettighederne. Men i de seneste ti års tid har den danske stat i praksis arbejdet for det modsatte. I spidsen for denne modarbejdelse står Dansk Folkeparti.

Af Birthe Rønn-Hornbechs udsagn fredag den 4. marts om, at Danmark efter hendes opfattelse fortsat bør være tilsluttet konventionerne, kan vi umiddelbart få det indtryk, at Birthe Rønn-Hornbech ikke er med på modarbejdelses-toget.

Men samme Birthe Rønn-Hornbech har i sin ministertid på trods af sin viden om ulovlighederne ikke stoppet dem, men tværtimod været med til at fastholde afslag på statsborgerskab til de statsløse unge vokset op i Danmark. Det er at modarbejde konventionerne, blot bag en facade.

En anden ting, der er væsentligt at lægge mærke til: I stedet for afskaffelse har Birthe Rønn-Hornbech brugt en anden formulering, nemlig: ”konventionerne bør diskuteres og ændres”. Eller sagt med andre ord: Når Danmark begår ulovlige afslag, er det konventionerne og ikke Danmark, ministerens og

VK-regeringens modarbejdelse af menneskerettighederne, der er noget galt med. En efterhånden gammelkendt Venstresang. Efterhånden 9½ år gammel Venstresang.

Konsekvensen af VKO-flertallets menneskesyn

I dag sidder stadig irakiske flygtningefamilier i Danmark på 12. år uden asyl. Unge vokset op i Danmark, børn født i Danmark. Danmark har omgået konventionerne: Da de irakiske flygtninge kom hertil, afviste Danmark, at Saddam Hussein var farlig. Da Saddam blev afsat, og krigen gjorde en tilbagevenden farlig for de irakiske flygtninge, fik de igen afslag. Nu med begrundelsen, at farlige Saddam var væk, og at det ikke var krigen, de var flygtet fra.

I dag sidder en nigeriansk mor og hendes to små børn på femte år uden asyl. Børnenes mor har en dødsdom i Nigeria. Ydermere vil hendes lille datter ved en tilbagevenden blive udsat for omskæring (det kan hendes mor ikke forhindre). Fare for et barn i dets hjemland afviser de danske myndigheder at tage stilling til, når barnet er i Danmark i følgeskab med en forælder. Selvom barnets forælder ikke har mulighed for at beskytte barnet.

I dagens Danmark sidder mange familier og enlige fast i en konstant ansøgningssituation. I 2002 ved skiftet til nuværende regering ændrede Danmark praksis og lov, og lov og praksis igen og igen, og man har således gjort

udlændingeloven dels uigennemskuelig, og samtidig gjort det umuligt for et stort antal flygtninge at få fast opholdstilladelse i Danmark. Enlige og forældre og børn. Resultatet er, at de konstant skal søge forlængelse og lever i konstant frygt for at blive udvist til et land, hvor de ikke mere hører til.

Mobningen af flygtningene er ikke blot idioti, den koster menneskeligt og skatteyderne økonomisk.

Støttekredsen for flygtninge i fare

Ingen lukningsbesparelse

KFO får mange henvendelse fra forældre, der ønsker at få oplyst, hvori besparelsen ved sommerferielukningen er?

KFO vil gerne løfte sløret: **DER ER INGEN BESPARELSE VED SOMMERFERIELUKNING!**

Institutionerne har aldrig fået tildelt budget til, at personalet kan afvikle deres feriedage. Institutionerne har derfor også afstemt personalebemandingen med det antal børn, som har været til stede i sommerperioden.

Ovennævnte er både børne- og ungdomsforvaltning samt politikere viden om. Af et notat fra børne- og ungdomsforvaltningen af d. 31.08.2010 fremgår eksempelvis, at institutionerne ikke vurderer, at de kan spare penge på ferielukningen.

Videre fremgår, at besparelsen skal findes ved, at de forældre, der har brug for pasning, ikke vil tage imod tilbudet om nødpasning, men selv finde en pasning til deres barn.

Tvungen ferielukning er altså en skjult ”grønthøster”, og dermed endnu en undskyldning for at spare endnu mere på børnene.

Tvungen ferielukning er endnu en serviceforringelse. Københavns Kommune gør pasningstilbuddet i lukkeugerne så ringe, at de forventer at forældrene ikke vil benytte pasningen. Samtidig beder Københavns Kommune forældrene om at betale for den pasning, som de forventer, at forældrene ikke vil bruge.

Affald

transporteres og deponeres ofte milevidt fra oprindelseslandet, - ud til lokalbefolkninger der bliver det påtvunget af en handel mellem regering og afsenderland; - men hvad det kan medføre af forurening, gener og sygdomme er der ingen, der plages af - undtagen den berørte befolkning, - og den står nederst på rangstigen i den hellige handels navn.

N.B.

KFO

Lockout/Strejke: CSC's urimelige krav

Som altid i en konflikt er sandheden et af de første ofre. Der flourer en del myter om de højtlønnede it-medarbejdere på CSC og deres overenskomst, der er for god til at være sand. Så her følger nogle facts, der kan modvirke myterne og opmuntre til solidarisk opbakning til kampen for medarbejdernes tilkæmpede faglige rettigheder.

Samlet set udgør ledelsens krav en forringelse af de ansattes samlede lønvilkår på 30,6 procent.

Tryghedsaftalen

Tryghedsaftalen, som ledelsen ønsker afskaffet, giver de ansatte 0-13 måneders løn efter anciennitet, men den gælder kun ved afskedigelser i forbindelse med overtallighed hos CSC. Altså kun i særlige situationer. Den lægges oven i de måneders opsigelsesvarsel, som funktionærloven kræver. Den blev ved indgåelsen betalt med en manglende lønstigning.

PROSA's tilbud til ledelsen

Ifølge lønstatistikken er lønnen på CSC 6-8 procent bedre end gennemsnittet. PROSA har under forhandlingerne tilbudt at forhandle om en forringelse svarende til 5-10 procent. Det afviste ledelsen i CSC, og kort efter lockouted de 120 ansatte.

De vigtigste krav, som CSC stillede den 18. januar, og tal på nogle af dem –

beregnet af PROSA og FTF i procent af den samlede lønsum:

Mindre i løn. I alt 20,6%. 10% lønnedgang, bortfald af årlig lønregulering og halvering af overtidsbetaling.

Fleksibilitet i arbejdstid. I alt 9,4%. Herunder forlænget arbejdstid.

Modernisering og forenkling. I alt 0,1%

Bortfald af tryghedsaftalen.

Afskaffelse af lederkvote, som begrænser antal ledere pr. ansat.

Bortfald af begrænsninger for ansættelse af vikarer og fremmed arbejdskraft.

Kun seniorferie for medarbejdere med mindst 25 års anciennitet.

Seniorordning kun for medarbejdere med mindst 15 års uafbrudt anciennitet.

Begrænsninger på antal tillidsrepræsentanter og deres samlede tidsforbrug.

Bortfald af lønskalaer og indførelse af individuel lønfastsættelse.

Minimumslængden for rådighedsvagter nedsættes fra 8 til 2 timer. Herunder nedsat betaling og kun betaling for faktisk medgået arbejdstid.

Nedsættelse af uddannelsesdage.

Bortfald af alle betalte pauser og to særlige fridage.

Antal timer over 100 på flexkontoen

bortfalder ved udgangen af hvert kvartal.

Overenskomstens udløbsdato ændres.

Materialer og statistikker, som ligger til grund for kontrol med overholdelsen af overenskomsten, bortfalder.

Arbejdsmiljøpuljen udgår, en pulje, der bl.a. går til langtidsindlagte pga. stress eller psykiske sammenbrud, skilsmisseproblemer, pludselige blodpropper, selvmorderes familier, og hvad der ellers følger af dårligt tilrettelagt arbejde og højt arbejdstempo.

Alt i alt en mundfuld, der burde få alle fagforeninger op af stolen. Det er de da også kommet på CSC, men i LO tager det jo lidt tid, så dybt de er sunket ned i de bløde hynder. Det kunne være, andre skulle hjælpe dem lidt på vej og sætte fut i lidt støttearbejde.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Husk også at tjekke KPnetTV2 Historien om balladen

Venezuela: Græsrodskvinderne sverdskonference

Langs en støjende motorvej i Caracas, Venezuela, står en stribe høje bygninger, som engang tilhørte Exxon-Mobile. I dag er de hjemsted for Det Bolivariiske Universitet, hvor fattige og folk fra arbejderklassen kan få gratis højere uddannelse og specialisere sig i fag, som fokuserer på samfundsudvikling og politisk organisering. Det Bolivariiske Universitet er bare et af de mange innovative regeringsstøttede projekter, der er i gang i Venezuela, og af den grund blev det valgt til at rumme Den Globale Konference for Græsrodskvinder, som fandt sted 4.-8. marts.

I en markering af 100-året for den internationale kvindekampdag samledes hundreder af kvinder fra hele verden i Caracas for at dele deres erfaringer, drøfte en række vigtige emner, udarbejde forslag og udtrykke støtte for den demokratiske proces, som er i gang i Venezuela. Kvinder fra konferencen og venezuelanske organisationer og partier deltog i en festlig march gennem Caracas' centrum. Delegationen fra Konfederationen af Ecuadorianske Kvinder for Forandring (CONFEMEC), 150 kvinder stor, henrykkede de mange deltagere med talekoret: *Bella, bella, bella, que cosa mas bonita, las mujeres organizadas luchando por la vida* (Skønt, skønt, hvilket herligt syn: Organiserede kvinder, der kæmper for deres liv). Delegationen fra Tyrkiet gik arm i arm og bevægede sig sammen i en flot cirkeldans. Talekor og sange på snesevis af forskellige sprog gav ekko i de svedende gader, og kvinder krammede, kyssede, tog billeder og udvekslede kontakt. Selvom det foregik på forskellige sprog, var der et fælles kampens og solidaritetens sprog, og stemningen på gaderne var i top.

Åbningen af konferencen fandt sted i Nueco Cico, med en hyldest til Clara Zetkin, en ung tysk socialistisk revolutionær, som i 1910 propaganderede for nødvendigheden af en dag, som koncentrerede sig om kvindernes kamp. Det følgende år gik millioner af kvinder og mænd på gaderne og krævede rettigheder til kvinder og arbejdere og forlangte stemmeret til kvinderne.

Indianske Caribe-kvinder fra Vene-

zuela bød verdens kvinder velkommen, og programmet fortsatte med forskellige kulturelle og musikalske optrædener.

Den 5.-7. marts deltog kvinderne i workshops og samlinger omkring de 12 temaer, som konferencen behandlede. Det var kvindernes dobbelte undertrykkelse, ret til reproduktion og seksualitet, arbejderkvinder og kvinder på landet, sult og underernæring, racisme og indfødte kvinder, unge kvinder, fremskridt for kvindernes rettigheder, imperialistiske aggressionskrige, miljøet og politisk deltagelse.

Inden for disse temaer deltog kvinderne i en arbejdsgruppe og debatterede og diskuterede disse spørgsmål i tre dage. Derefter stillede de forslag til hele konferencen.

Der var overvældende enighed blandt konferencens kvinder om at det største

Kvindemarch i Caracas 8. marts 2011

problem, som verdens kvinder står over for, er kapitalismen og fattigdommen, den skaber. Kvinder fra den såkaldte tredje verden, ligesom den tredje verden i den første verden, står yderligere over for imperialismen og kæmper stadig for grundlæggende suverænitet, som er afgørende for at være i stand til at opnå nogle rettigheder.

Cory Fischer-Hoffman

Forkortet. Resolutionen fra verdenskonferencen kommer i et senere KP.

Verden ifølge Latuff

Det lugter som udenlandsk intervention i Libyen